

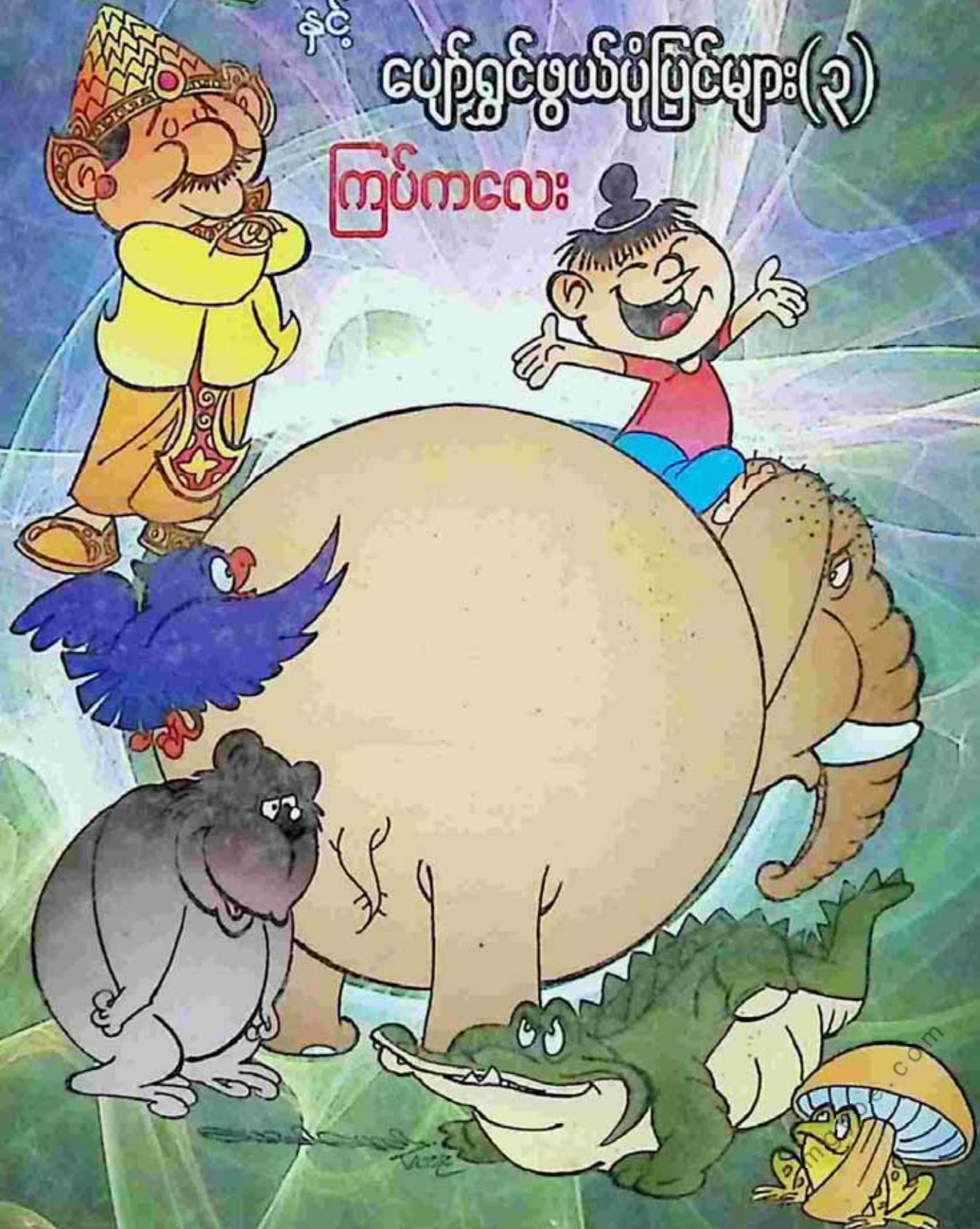
စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ဆင့်အချစ်တော်ဖောင်အောင်တော်

နှင့်

ပျော်ရွှင်ဖွယ်ပုံပြင်များ(၃)

ကြပ်ကလေး

ယခင် စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတွင် စောင့်ဖတ်ရင်း
ရယ်မောခဲ့ရသော

ကြပ်ကလေး ၏ ဟာသပုံပြင်များကို

တစ်စုတည်း ၁၀ အုပ် စီစဉ်ထုတ်ဝေလိုက်ပါပြီ။

- နာခေါင်းရှည်နတ်ပုလေး နှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ပုံပြင်များ(၁)
- သက်တံ့ရောင်ကျောက်တုံးလေး နှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ပုံပြင်များ(၂)
- ဆင့်အချစ်တော်မောင်အောင်ဘော် နှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ပုံပြင်များ(၃)
- ဒဂီးတိုင်းပြည် နှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ပုံပြင်များ(၄)
- ရွှေရွှေသွားသော ကျောက်တုံးကြီး နှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ပုံပြင်များ(၅)
- ပြောင်းပြန်လက်ရှည်ဝေလေလေ နှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ပုံပြင်များ(၆)
- သီချင်းဆိုသောလက်ညှိုးလေး နှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ပုံပြင်များ(၇)
- ကိုယ်ပျောက်ကြက်တောင် နှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ပုံပြင်များ(၈)
- စိတ်ဆိုးသွားသော နတ်ပြက်ကလေး နှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ပုံပြင်များ(၉)
- ကြံတိုင်းအောင် နှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ပုံပြင်များ(၁၀)

စုစုပေါင်း ပုံပြင် ၁၀၆ ပုဒ်တိတိ

ကြပ်ကလေး

ဆင့်အချစ်တော်မောင်အောင်ဘော်နှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ပုံပြင်များ/

ကြပ်ကလေး - ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ ၂၀၀၉။

စာမျက်နှာ ၂၃၂ မျက်နှာ၊ ၁၂.၅ စင်တီ* ၁၈.၃ စင်တီ

(၁)ဆင့်အချစ်တော်မောင်အောင်ဘော်နှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ပုံပြင်များ

ဆင့်အချစ်တော်မောင်အောင်ဘော်နှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ပုံပြင်များ (၁)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၁၀၀၇၀၀၇၀၇ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၁၀၁၁၈၁၇၀၉ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း Mg Mg ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချို စာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ - ဦးနိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ရန်ကုန်တို့က ပထမအကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၉ ခု၊ သြဂုတ်လ တွင် တန်ဖိုး ၁၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ကြိုက်ဖက်ခြင်း ၁၆၆/၁၆၇

မာတိကာ

၁။ ဆင့်အချစ်တော် မောင်အောင်ဘော်	၁
၂။ တစ်ပိုင်းတစ်စ	၂၂
၃။ နန်းကြိုးကလေး	၄၄
၄။ ကြက်ဖလွင်နှင့် ဖိုးဇီးကွက်	၆၆
၅။ အမေးသုံးထွေ၊ အဖြေ ခြောက်ရပ်	၉၀
၆။ ဓါးစကြာတွတ်နီ	၁၁၆
၇။ နတ်ပြက်ကလေး ဘုဘု	၁၃၉
၈။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်	၁၆၁
၉။ မီးခြစ်ဆန်သုံးချောင်း	၁၈၆
၁၀။ တစ်ခါတစ်လှည့်	၂၀၈

mgyc.com

mgyc.com

ဆင့်အချစ်တော် မောင်အောင်ဘော်

မောင်အောင်ဘော်ကလေးသည် အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်သို့
ရောက်ခဲ့လေပြီ။

သို့သော် သူ့ဖခင်သစ်ခုတ်သွားရာသို့ တစ်ခါမျှ မလိုက်ပါခဲ့ရ
သေး။

ငါးနှစ်သားအရွယ်လောက်ကပင် သူသည် မိဘနှစ်ပါးစုလုံးကို
ပူဆာခဲ့သည်။

‘ဖေဖေ တစ်တွားထုတ်တဲ့ချို ယိုက်ချင်ဒယ်’

ဤသို့ပင် စကားမပြီကလာ ပြီကလာနှင့် တဖွဖွပူဆာခဲ့၏။

‘ဟာ.. မင်း ငယ်သေးတယ်ကွ၊ ကြီးမှလိုက်’

သူ့ဖခင်က ဤသို့ဟန့်တားခဲ့၏။

‘အောင်မယ်လေး.. မလိုက်ချင်ပါနဲ့သားရယ်၊ ကြောက်စရာ
ကြီးကွ့’ သူ့မိခင်ကလည်း တားမြစ်ခဲ့၏။

မောင်အောင်ဘော် ကလေးမှာ စိတ်မကျေမချမ်းနှင့်ပင် နေ
ရင်းက အသက်ကြီးလာရ၏။

‘ဖေဖေ သစ်ခုတ်သွားတဲ့ဆီကို ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့မလိုက်

ရတာလဲ. . ဟင်’

သူက လေးလေးနက်နက် မေးသည်။ သို့သော် သူ့ဖခင်ကမူ ပေါ့ပေါ့ဆဆပင် ပြန်ဖြေ၏။

‘အန္တရာယ်ရှိလို့ပေါ့သားရဲ့’

‘အန္တရာယ်ဆိုတာ ဘာလဲ. . ဟင်’

‘ဟယ် . . အို. ဟိုဟာလေ၊ အန္တရာယ်ဆိုတာ မည်းမည်းကြီးကွ’

မောင်အောင်ဘော်ကလေးမှာ တွေ့သွားမိသည်။ သူ့ဖခင်ပြောပြသည်ကိုလည်း စိတ်ထဲ စွဲသွား၏။ ထို့ကြောင့်ပင် တစ်နေ့သ၌ သူ့မဲ့ဆာသဖြင့် သူ့မိခင်ကို ပူဆာခြင်းဖြစ်သည်။

‘မေမေ. . အန္တရာယ်မုန့်ဝယ်စားချင်တယ်’

‘ဘယ်နှယ်. . ဘာပြောတယ်သားရဲ့’

‘အန္တရာယ်မုန့် ဝယ်စားချင်တယ်’

‘ကြံကြံဖန်ဖန်ကွယ်၊ အန္တရာယ်မုန့်ဆိုတာ မကြားဖူးပါဘူး’

မောင်အောင်ဘော်က သူ့မိခင်ကို လက်ဆွဲခေါ်သွားမှ သူစားချင်သည်မှာ ကောက်လှိုင်းတီမုန့်မှန်း သူ့မိခင်သိရသည်။ ကောက်လှိုင်းတီမုန့်ကလည်း မည်းမည်းကြီး၊ အန္တရာယ်ကလည်း (သူ့ဖခင်ပြောသည့်အတိုင်းဆိုလျှင်) မည်းမည်းကြီးဖြစ်လေရာ၊ မောင်အောင်ဘော်မှာ ကောက်လှိုင်းတီမုန့်ကို အန္တရာယ်မုန့်ဟု သူ့ဘာသာသူ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဤကိစ္စတွင် သူ့မိခင်သည် ဖခင်အပေါ် မကျေနပ်သဖြင့် သစ်ခုတ်ရာမှ ပြန်လာသောအခါ သူ့မိခင်နှင့်ဖခင်တို့ အခြေအတင်ပြောကြတော့သည်။

‘ရှင် ကလေးကို ဘာတွေပြောထားရတာလဲ’

‘ဟ. . ငါ ဘာပြောရမှာလဲ။ နေ့တိုင်း ရေမှန်မှန်ချိုးပါ။ တစ်ပတ် တခါ လက်သည်းညှပ်. . ’

‘ဒါတွေ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးတော့’

‘ဟာ. ဟုတ်ပါတယ်တော့-အဲလေ. . ဟုတ်ပါတယ်ကွ၊ ငါ ဒါ တွေကို ပြောတာပဲ’

‘အို. . ကျွန်မပြောတာ ဒါတွေကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး’

‘အေးလေ. . ဒါတွေကို မင်းပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါပြောတာ ပါကွ’

‘ဟောတော့. . ရှုပ်ကုန်ပြီ’

‘မရှုပ်ပါဘူး၊ ရှင်းနေသားပဲ’

‘ပြောရင်းဆိုရင်းတောင် ထပ်ရှုပ်ကုန်ပြီ’

‘အစကတည်းက မရှုပ်ပါဘူးဆိုတာ၊ ဘာတွေထပ်ပြီး ရှုပ်ရဦးမှာ လဲဟ. . ’

‘ကဲ. . ကျွန်မမေးတာဖြစ်စမ်းပါ။ အန္တရာယ်ဆိုတာ မည်းမည်း ကြီးလို့ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ကလေးကိုပြောခဲ့ရတာလဲ’

‘ဟာ. ဒါကတော့ ကလေးကို နားလည်အောင် ဥပမာတစ်ခုနဲ့ ပြောရတာ’

‘မည်းမည်းကြီးက ဘာဖြစ်လို့ အန္တရာယ်ဖြစ်ရမှာလဲ’

‘ဟ. . တို့တောထဲသွားယင် ဂူပေါက်ကြီးတွေဟာ မည်းမှောင် နေတာ။ ဒီထဲက မြွေတွေလည်းထွက်တတ်တယ်။ တခြား သားရဲ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း ထွက်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါက အန္တရာယ်ဆို တာ မဲမဲကြီးလို့ ပြောတာ’

‘ကြံကြံဖန်ဖန်တော်၊ အန္တရာယ်ဆိုတာ ချန်ချန်ကြီးရှင်၊ ချန်ချန်

ကြီး။ မယုံရင် ရှင့်ဗိုက်ကို ဓားဦးနဲ့ထိုးကြည့်ပါလား'

'ဒါက မင်းက ကပ်တာ၊ အန္တရာယ်ဆိုတာ မဲမဲကြီးပါကွာ'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ချွန်ချွန်ကြီးပါတော့. . '

သူတို့လင်မယား စကားများနေချိန်တွင် ရွာသူကြီးက လမ်း
ဖြတ်လျှောက်သွား၏။ ထိုရွာသူကြီးကို မြင်လျှင် မိခင်က စစ်ကူ
တောင်း၏။

'သူကြီးမင်း . . ဒီကို ခဏကြွခဲ့ပါအုံး'

ရွာသူကြီးလည်း သူတို့အနားသို့ ရောက်လာလေသည်။

'ဘာကိစ္စငါ့ကို ခေါ်တာလဲ'

'အော်. . ဒီမှာ ကျွန်မတို့ ပြဿနာပေါ်နေလို့ပါ။ သူက
အန္တရာယ်ဆိုတာ မည်းမည်းကြီးတဲ့။ ကျွန်မက အန္တရာယ်ဆိုတာ
ချွန်ချွန်ကြီးလို့ပြောတယ်။ ကျွန်မပြောတာ မှန်တာပေါ့နော်. .
သူကြီးမင်း၊ ဗိုက်ကို ဓားဦးတို့၊ ဝါးချွန်တို့နဲ့ထိုးယင် သေတတ်တာ
ပဲဟာ'

ဖခင်ကလည်း မခံနိုင်၍ ဝင်ပြောသည်။

'ကျွန်တော် ပြောတာမှန်တာပေါ့ သူကြီးမင်းရဲ့၊ ရေတွင်း
ဟောင်းကြီးထဲ ခုန်ချကြည့်ပါလား . . ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်ဖြစ်သွားမှာ
ပေါ့၊ ဒါကြောင့် မဲမှောင်နေတဲ့နေရာတွေမှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တာပေါ့'

သူတို့စကားကြားသောအခါ သူကြီးမင်းသည် ဟက်ဟက်ပက်
ပက် ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

'ဟား. . ဟား. . ဟား. . တယ်လဲမိုက်လုံးကြီးတဲ့လင်မယား
ပါတဲလား ကရီ၊ ဟား. . ဟား တစ်ယောက်ကလည်း အန္တရာယ်ဆို
တာ မဲမဲကြီးတဲ့၊ ဟီး. . ဟီး တစ်ယောက်ကတော့လည်း အန္တရာယ်ဆို

တာ ချွန်ချွန်ကြီးတဲ့ . . ဟီး. . ဟီး၊ တောက်. . တော်တော်မိုက်ကြပါ
လား. . နော်'

‘ကျွန်တော်တို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလားခင်ဗျာ’

‘ထွတ်. . ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ၊ မသေမချင်းမှတ်ထား၊
အန္တရာယ်ဆိုတာ ပူစပ်ပူလောင်နဲ့ကွ၊ မယုံရင် မင်းတို့ မီးခဲတွေပေါ်
လို့မ့်ပြီး အိပ်ကြည့်ကြပေါ့ကွာ’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူကြီးလည်း ထွက်သွားတော့သည်။

မောင်အောင်ဘော်မှာ အန္တရာယ်ဆိုသည်မှာ ဘာရယ်လို့တော့
တိတိကျကျ မသိရချေ။ ကြောက်စရာကောင်းသော အရာတစ်ခု
အဖြစ်နှင့်သာ နားလည်ပြီးကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

ယခု အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါတွင်ကား
သူ့ဖခင်က သူ့ကို တောသို့ခေါ်သွားလောက်ပြီဟု ယူဆ၍ လိုက်ခွင့်
ပေးတော့သည်။

မောင်အောင်ဘော်ကား အလွန်ပျော်ရွှင်ရတော့၏။ သူ့မိခင်
ထုပ်ပေးလိုက်သော စားမြိန်စာထုပ်ကလေးကို ဆွဲကာ သူ့ဖခင်တို့နှင့်
အတူ တောသို့ထွက်ခဲ့လေသည်။

သူ့ဖခင်သည် တောသို့သွား၍ သစ်ခုတ်ရာတွင် တစ်ဦးတည်း
သွားသည်မဟုတ်။ ရွာမှ အခြားသစ်ခုတ်သမားဆယ်ဦးခန့်နှင့် စု
ပေါင်းသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

တောထဲသို့ရောက်၍ သူ့ဖခင်နှင့်အဖော်များက သစ်ခုတ်နေ
ချိန်တွင် မောင်အောင်ဘော်သည် တစ်ဦးတည်း ပြေးလွှားလှည့်ပတ်
ကစားရသည်မှာ လွန်စွာမှ ပျော်ရွှင်ရပါသည်။

တစ်ယောက်တည်း သီချင်းအော်ဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်းပင်

ကွေးနေအောင်ကရသည်မှာလည်း မော့မှပင် ရပ်လိုက်ရ၏။

သို့သော် . . သူကြာကြာ မပျော်လိုက်ရပါ။

တဝုန်းဝုန်း တခိုင်းခိုင်းအသံ ဆူညံလာတော့သည်။

မောင်အောင်ဘော်၏ဖခင်သည်လည်းကောင်း၊ အဖော်များ သည် လည်းကောင်း ခြေဦးတည့်ရာသို့ ပြေးလွှားကုန်ကြလေရာ မောင်အောင်ဘော်ကလေးတစ်ယောက်သာလျှင် ယောင်ပေ ယောင်ပေနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဆင်အုပ်ကြီးပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်။

ဆင်များကိုမြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်အောင်ဘော်သည် ကြောက်လန့်စွာပြေးမည်ကြံ၏။ သို့သော် သူပြေး၍မရချေ။ သူပြေး မည်ဟုခြေဦးလှည့်လိုက်တိုင်း သူ့ရှေ့တွင် ဆင်ကြီးတစ်ကောင် ရောက်လျက်ရှိတော့သည်။ သည်ဘက်လှည့်လိုက်ပြန်လျှင် သည် ဘက်တွင်ဆင်၊ ဟိုဘက်လှည့်လိုက်ပြန်လျှင် ဟိုဘက်တွင်ဆင်နှင့် ဖြစ်နေရာက ဆင်တို့သည် သူ့ကို ပတ်ချာလည် ဝိုင်းမိနေပြီဖြစ်ပေ ၏။

မောင်အောင်ဘော်သည် ဘာမျှမတတ်နိုင်သဖြင့် အလယ်တွင် ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ချလိုက်ပြီး ဆင်တွေကို ငေးကြည့်နေမိတော့ ၏။

ဆင်အုပ်ကြီးကား ဘာမပြောညာမပြောနှင့် သူ့ကို ပတ်ချာ လည်လှည့်ပြီး ကခုန်ကြလေ၏။

‘တောနက်ထဲမှာ ယောင်ချာချာ၊ အောင်ဘော်ကလေးတစ် ယောက်ပါ၊ မြေပေါ်မှာကွဲ ထိုင်ငုတ်တုတ်၊ ဟုတ်ဟုတ် . . ဟုတ် ဟုတ် . . ဟုတ်’

ဤသို့ သီချင်းဆို၍ ကခုန်ကြလေသည်။

မောင်အောင်ဘော်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြောက်စိတ်တွေ ပြေကာ စိတ်ထဲတွင် မခံချင်သလို ဖြစ်ပြီးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ပြန် ဆိုလိုက်သည်။

‘ဆင်ကြီးတွေက ချာချာလယ်၊ ရယ်စရာကြီးကွယ်၊ ကိုယ်ထည် ကြီးသလောက် မျက်ပေါက်သေး၊ ဟေးဟေး.. . ဟေးဟေး.. . ဟေး’

ဤသို့ သူက သီချင်းပြန်ဆိုလိုက်သောအခါ ဆင်ကြီးများသည် ရုတ်တရက် ကခုန်နေကြခြင်းကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် တစ်ကောင်၏မျက်နှာကို တစ်ကောင်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ခဏကြာသော် ဆင်ရှင်ဘုရင်ကြီးနှင့် ဆင်မိဖုရားတို့သည် အုပ် ထဲမှထွက်၍ မောင်အောင်ဘော်နားသို့ကပ်လာကြ၏။

‘မင်းဟာ တော်တော်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့လူလေးပဲ’

‘မင်းက ဆင်တွေရဲ့စကားတတ်တယ်နော်’

‘ဗျာ.. ကျွန်တော်ပြောနေတာ လူစကားပဲ၊ ခင်ဗျားက လူ စကားတတ်တာ ရယ်စရာပဲ’

‘ဟေ့ကောင်.. ငါ ဆင်စကားပြောနေတာကွ’

‘ဟေ့ ဆင် ကျွန်တော် လူစကားပြောနေတာဗျ’

အမှန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မလွဲကြပါ။ ဆင်ကြီးကလည်း ဆင်စကားပြောသည်။ မောင်အောင်ဘော်ကလည်း လူစကားပြော သည်။ ထူးဆန်းစွာပင် ဆင်က ဆင်စကားပြောသည်ကို မောင် အောင်ဘော်က လူလို နားလည်၍၊ မောင်အောင်ဘော်က လူစကား ပြောသည်ကို ဆင်ကြီးတွေက ဆင်လိုနားလည်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပေ ၏။

‘ဟေ့ကောင်လေး၊ မင်း ငါ့ကို ကောင်းကောင်းစကားပြောပါကွ၊
ငါဟာ ဆင်ဘုရင်ကွ’

‘ရှင်ဘုရင်လို့ပြောပါဗျ၊ စကားလည်းမပီဘူး၊ ဆင်ဘုရင်တဲ့’

‘ဟ. . ဆင်တို့ရဲ့ဘုရင်. . ဆင်ဘုရင်ကွ’

‘ဒါဆိုယင်လည်း ဆင်ရှင်ဘုရင်လို့ ပြောပါဗျာ’

‘အေး. . ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ဆင်ဘုရင်၊ ဟာ. . ရင်ရှင်အဆင်. .

ဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဆင်ရင်ဘရှင်၊ ဟယ်. . သွားရော တော်ပါပြီကွာ၊
ငါ့အကြောင်း မပြောတော့ဘူး၊ ငါ့လျှာတွေ စိတ်ညစ်တယ်။ ဒါထက်
မင်းပြောတာကို ငါတို့နားလည်ပါတယ်။ ငါတို့ပြောတာကို မင်း
လည်း နားလည်တယ်ဆိုတော့ တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ၊ မင်းနဲ့
ငါတို့ ဆင်တွေဟာ နီးစပ်ဟာမှုရှိတယ်၊ မင်းဟာ အယင်ဘဝက
ဆင်ဖြစ်ဖူးတယ်ထင်တယ်’

‘ဒါကတော့ ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး၊ အရင်ဘဝကို အသာ
ထားလို့ ဟိုးတစ်နေ့က ကျွန်တော့်ထွေကလေးကိုတောင် ကျွန်တော်
ဘယ်ထားမိမှန်း မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က မှတ်ဉာဏ်မကောင်း
ဘူးဗျ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တို့ဆင်တွေလည်း မှတ်ဉာဏ်သိပ်မကောင်းကြ
ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို တို့ချစ်တယ်-မင်းကကော’

‘ကျွန်တော်ကလဲဆင်ဆိုတာ ခုမှ မြင်ဖူးပေမယ့် ချစ်ပါတယ်’

‘ဒါပေမယ့် မင်း တို့ကို တွေ့ခါစက ထွက်ပြေးမလို့လုပ်ပါသေး
တယ်လေ’

‘ဒါက ကြောက်လို့ခင်ဗျာ၊ မုန်းလို့မဟုတ်ပါဘူး’

‘ခုကော. . ကြောက်သေးသလား’

‘နည်းနည်းတော့ ကြောက်သေးတာပဲ’
ဆင်ရှင်ဘုရင်ကြီးက မိဖုရားကြီးဘက်သို့ချာခနဲလှည့်၍ ပြော
လိုက်သည်။

‘အောင်မယ် သူက ကြောက်တုန်းဆိုပဲ’

‘ကြံကြံဖန်ဖန်တော်၊ လူကောင်ကလေးမြင်လျက်နဲ့ ရှင်က ဘာ
အရှူးထပြီး ကျောက်တုံးလို့ပြောရတာလဲ၊ ဘာလဲ အလကားနေရင်း
မုန်ယိုချင်ပြန်ပြီလား’

‘ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ၊ မိဖုရားကြီးရဲ့ . . သူကကြောက်လန့်နေ
တုံးပဲလို့ပြော’

များမကြာမီ ဆင်ရှင်ဘုရင်ကြီးသည် မောင်အောင်ဘော်ကို
‘ဆင့်အချစ်တော်’ဟူသောဘွဲ့ကို ပေး၍ ဦးကင်းပေါ်တင်ကာ တော
ကို လှည့်ပတ်၍ပြသ၏။

မောင်အောင်ဘော်၏မိခင်မှာ ဖခင်ပြန်ပြေးလာသည့်အခါ
တွင် သားပါမလာ၍ အပူမီးတောက်လျက်ရှိပေ၏။ သို့သော် ဆင်
အုပ်ကြီးကိုကြောက်၍ မည်သူမျှ တောသို့ တစ်ခေါက်ပြန်မသွားရဲ
ကြချေ။

ထိုခဏ၌ ရွာထဲမှလူများ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ညံ၍ ပြေးလွှား
ကုန်ကြလေ၏။

‘ဆင်အုပ်ကြီးလာတယ်ဟေ့၊ ဆင်အုပ်ကြီး’

ဤသည်ကို သူကြီးမင်းက မကျေမနပ်နှင့်အော်ပြောလိုက်
သည်။

‘ဆင်အုပ်ကြီးဆိုတာ ဆင်ထိန်းပေါ့၊ ဆင်တွေကို အုပ်ချုပ်ရတာ၊
ဘုရင့်ဆင်အုပ်တော်ကြီးလာတာ ဘာဖြစ်လို့ထွက်ပြေး. . ပြေး. .

ဟယ်. . နင့်ဘိုးအေဆင်တွေပါလားဟေ့’

ပြောရင်း ဆိုရင်းက ဆင်တွေရောက်လာရာ သူကြီးမင်းမှာ စကားပင်မဆုံးဘဲထ၍ အူယားဖားယားပြေးရသဖြင့် တောင်ရှည် ပုဆိုးကြီးမှာ ကြမ်းနှင့်ငြိပြီး အားလုံးကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

သို့သော် ဆင်ဦးကင်းပေါ်မှ မောင်အောင်ဘော်က အော်၍ ပြော၏။

‘မကြောက်ကြပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လာပို့တာပါ’

တကြော်ကြော်နှင့်အော်လွန်းမက အော်လွန်းမှ လူတို့သည်မရဲ တရဲနှင့်ပြန်၍ စုရုံးလာကြ၏။

ဆင်ကြီးသည် မောင်အောင်ဘော်ကို နှာမောင်းဖြင့်ယူ၍ မြေကြီးပေါ်သို့ချပေးပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ဆင်များပြန်သွားကြလေ၏။

ဤတွင်မှ လူတို့သည် မောင်အောင်ဘော်နားသို့ စုရုံးလာကြပြီး ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြသည်။ မောင်အောင်ဘော်က အကျိုးအကြောင်းကို ရေလည်စွာရှင်းပြသောအခါ များစွာအံ့ဩကြလေ၏။

ထိုကြားထဲတွင် တစ်မျိုးအံ့ဩသူကာ သူကြီးကတော်ပင်ဖြစ်၏။ သူကြီးကတော်သည် သူကြီးမင်းကို ကြည့်ပြီး အလန့်တကြား ပြောသည်။

‘အလိုတော်. . မောင်မင်းက ဘယ်နှာဖြစ်ပြီး ဖန်ကို ပုဆိုးချုပ် ဝတ်ရသတုန်း’

လူအများက ရုတ်တရက်ဝိုင်းကြည့်လိုက်ရာသူကြီးမင်းမှာ ဖင်ကို လက်ဝါးလေးနှင့်အုပ်၍ ပြေးရလေတော့သည်။

ရက်များမကြာမီပင် ရွာသူကြီးသည် မောင်အောင်ဘော်၏မိဘများနှင့်တိုင်ပင်ပြီးလျှင် မိဘများ၏သဘောတူညီချက်အရ မောင်

အောင်ဘော်ကို ရှင်ဘုရင်ထံမှောက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ရှင်ဘုရင်၏ရှေ့တော်သို့ ရောက်သောအခါ ရွာသူကြီးက မောင်အောင်ဘော်သည် ဆင်များကို ကောင်းစွာထိန်းချုပ်ကြပ်မတ်ပေးနိုင်ကြောင်းနှင့် လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါတွင် ရှင်ဘုရင်ကြီးက ‘ကောင်းပြီ. . ဆင်ပွဲတော်ရောက်လျှင် ငါသည် ဒီသူငယ်၏အစွမ်းကို ရှုစားတော်မူမည်’ဟု မိန့်တော်မူ၍ မောင်အောင်ဘော်ကို ဆင်ထိန်းကြီးဦးပုပ်ထံ၌ ကောင်းစွာပြုစုစောင့်ရှောက်ထားရန် ပြောကြားပြီး အပ်နှံလိုက်လေ၏။

ဆင်ထိန်းကြီးဦးပုပ်သည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် စိတ်ထားပုပ်သူဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးကောင်းစားမည်ကို မနာလိုတတ်ချေ။ သူတစ်ပါးသည် မိမိထက်သာရန်ဝေးစွာ မိမိနှင့်တန်းတူရည်တူ ဖြစ်လာမည်ကိုပင် စိုးရိမ်၍ ပိတ်ပင်တားဆီးတတ်သူဖြစ်ချေ၏။

ဆင်တင်းကုပ်သို့ရောက်လာသောအခါ ဦးပုပ်သည် မောင်အောင်ဘော်ကို မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် မေးမြန်းစစ်ဆေး၏။

‘လူကဖြင့် လက်တောက်လောက်ရှိသေးတယ်၊ ဆင်တွေကိုအုပ်ချုပ်နိုင်သတဲ့၊ ထို့-မင်းက ဆင်အကြောင်း ဘာနားလည်သလဲ’

တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာဆိုသကဲ့သို့ တစ်ဦးက မေတ္တာရှိမှ တစ်ဦးက ပြန်၍ မေတ္တာထားနိုင်၏။ ယခုကဲ့သို့ တစ်ဦးက အမြင်ကပ်သောအခါ တစ်ဦးကလည်း မြင်မြင်ချင်း ပြန်၍ အမြင်ကပ်တတ်လေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်အောင်ဘော်ကလေးကလည်း ဦးပုပ်ကို မေတ္တာမရှိ၊ မခင်မင်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

‘နားလည်တာပေါ့ဗျ၊ ဆင်ဆိုတာ ခြေထောက်လေးချောင်း၊

နားရွက်ကြီးက ကားကားကြီးနဲ့

‘အောင်မယ်.. ဒါတော့ နင်ပြောမှလားဟဲ့၊ နင်မပြောလည်း ငါသိပြီးသားဘဲ’

‘ဒါဖြင့်လဲ ဘာဖြစ်လို့ မေးနေသေးသလဲ’

‘ဒါလောက်တောင်လေကျယ်တဲ့ကောင်လေးတော့ သိရောပေါ့ ကွာ။ လာခဲ့.. နင့်အစွမ်းကို ငါစမ်းကြည့်မယ်’

ဦးပုပ်သည် ဆင်တင်းကုပ်ထဲမှာ ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ကို ထုတ် လိုက်ပြီးလျှင် မောင်အောင်ဘော်ကို ချန်းမပေးဘဲ ဆင်ကြီးကို စီးနင်းပြခိုင်း၏။

မောင်အောင်ဘော်အဖို့ကမူ လွယ်လွယ်ကူကူပင် ဖြစ်သည်။

ဆင်ကြီးနားကပ်၍ ‘သူငယ်ချင်း ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းအပေါ် တက်စီးချင်တယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် ဆင်ကြီးမှာ ဒူးထောက် ပေးလိုက်လေသည်။

ဦးပုပ်ကြီး မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

မောင်အောင်ဘော်က ဆင်ကြီးပေါ်တက်လိုက်၍ ‘ကိုင်း.. ကွင်းတစ်ပတ်ရှောက်လှည့်လိုက်ပါဦး’ဟုပြောလိုက်ရာ ချန်းနှင့် ပေါက်စရာလုံးဝမလိုဘဲ ဆင်ကြီးသည် မောင်အောင်ဘော်၏ဩဇာ ကို နာခံလေတော့သည်။

ဦးပုပ်ကြီးသည် မျက်လုံးထပ်ပြူးသွားရာ ‘ဖောင်’ကနဲမျက်လုံး တစ်ဖက်ပေါက်ထွက်သွား၍ ဆေးဆရာထံပြေးရလေ၏။ ဆေး ဆရာက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်၍ ပေါက်ထွက်သွားသောမျက် လုံးကို ပြန်ကောက်၍ ပြန်လည်တပ်ဆင်ပေးရသည်။ ဆေးကုရ သည်မှာ နှစ်ပတ်ခန့်ကြာ၏။ မျက်လုံးကို ကမန်းကတန်းကောက်၍

ပြန်တပ်ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် သဲများ ဖုန်များပါသွားရာ ဦးပုပ်
မျက်တောင်ခပ်တိုင်း ကျလစ်ကျလစ်နှင့်မြည်နေလေသည်။

မောင်အောင်ဘော်၏စွမ်းရည်ကို သိရသောအခါ ဦးပုပ်ကြီး
သည် ကြီးစွာသော စိတ်မချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ရလေ၏။

‘ဒီကောင်လေးဟာ တော်တော်စွမ်းတာဘဲ၊ ချွန်းမကိုင်ဘဲနဲ့
တောင် ဆင်တွေကိုထိန်းကျောင်းနိုင်တယ်၊ ဒါကိုရှင်ဘုရင်ကြီးသိ
သွားရင် ငါ့ကိုအလုပ်ဖြုတ်ပြီး ငါ့နေရာမှာ ဒင်းကို ခန့်တော့မှာ
ပဲ’

ဤကဲ့သို့တွေး၍ ဦးပုပ်သည် မောင်အောင်ဘော်ကလေးအ
ပေါ်တွင် များစွာမကျေမနပ်လည်းဖြစ်သည်။ မနာလိုခြင်းလည်း
ဖြစ်သည်။

‘ဟေ့.. မောင်အောင်ဘော်၊ မင်းက ဆင်တွေကို သိပ်ချစ်
သလား’

‘သိပ်ချစ်တာပေါ့ဗျ’

‘ဒါလောက်တောင်ချစ်ရင် ဆင်ချေးကျုံးတဲ့အလုပ်လုပ်ကွာ၊ မင်း
က ဆင်တွေကိုချစ်တာပဲ၊ မရွံထိုက်ဖူးပေါ့ကွ’

ဤသို့ဖြင့် မောင်အောင်ဘော်မှာ ဆင်ချေးကျုံးသည့်အလုပ်ကို
ပင် လုပ်ရသည်။ ဆင်များကို မထိန်းကျောင်းရချေ။

မောင်အောင်ဘော်ကား ဆင်များကိုချစ်သူပီပီ ဆင်ချေးကို
မရွံပါ။ သို့သော် သူကလည်းချစ်၊ သူ့ကိုလည်းချစ်သော ဆင်များ
နှင့်တွေ့ဆုံရောနှောမနေရခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေ
သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆင်ပွဲတော်ကြီးကျင်းပသောနေ့ရက်သို့ ရောက်လာ

လေသည်။

မြို့အပြင်ဘက်ရှိ ကွင်းပြင်ကြီးပတ်ပတ်လည်တွင် အရောင်စုံ ခြယ်သထားသော အလံတံခွန်တို့သည် လေကြောတွင် တလူလူလွင့် မျောနေကြ၏။ တက်ကြွမြူးတူးဖွယ်သော ဆိုင်းသံများသည်လည်း လူတို့၏စိတ်ကို ထိုနေရာသို့မလာဘဲမနေနိုင်အောင် တခြိမ့်ခြိမ့်နှင့် သိမ့်ခါ၍ ခေါ်ငင်လျက်ရှိ၏။ မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများပင်မက ရွာနီးချုပ်စပ်မှ လူအပေါင်းတို့သည်ပင် သောင်းသောင်းဖျဖျ ရောက်လာကြရာ၊ ကွင်းပြင်ကြီးမှာ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလျက်ရှိ ၏။ ဆိုင်းသံ လူသံများသည်လည်း ကျွက်ကျွက်ညံနေလေရာ ဝေယံ ဘုံက သိကြားမင်းကပင် ငုံ့ကြည့်ရမတတ် ဖြစ်ရတော့သည်။

ဘုရင်ကိုယ်တော်တိုင် ရှုစားတော်မူမည့်ပွဲဖြစ်သဖြင့် လူအ ပေါင်းတို့သည်လည်း အိမ်လုံးကျွတ် လာရောက်ကြသည်။ ဆင်ထိန်း ချုပ် ဦးပုပ်ကစ၍ သူ့လက်ထောက်များက ဆင်များကို အမျိုးမျိုး သွန်သင်ထားသမျှ ပြသမည့်ပွဲ ကြည့်ရမည်ကို စိတ်စော၍ ပျော်ရွှင် နေကြကုန်၏။

မောင်အောင်ဘော်လေးတစ်ယောက်ကား မပျော်ရွှင်နိုင်ချေ။ ဦးပုပ်သည် သူ့ကို ဆင်တင်းကုပ်ထဲမှ အခန်းလွတ်တစ်ခုထဲတွင် ခြေနှင့်လက်များကို ကြိုးဖြင့်တုပ်ကာ မြေကြီးပေါ်တွင် ပစ်ထား ခဲ့ပြီး အပြင်မှ တံခါးကို မင်းတုပ်ချုပ်ဆိုသွားခဲ့၏။

ဆင်ပွဲကြီးစတင်၍ ကျင်းပသောအခါ ရှင်ဘုရင်ကြီးက ဦးပုပ် ကို မေး၏။

‘ဟဲ့. . မောင်ပုပ်၊ တလောကကောင်ကလေးကော’
‘မှန်ပါ၊ ဆင်များနှင့်မပျော်ပိုက်၍ မနေ့ညကပင် တိတ်တဆိတ်

mgysa.com

ထွက်ပြေးသွားကြောင်းဘုရား'

'အို. . မိုက်လှပါဘိ သူငယ်ရယ်'

ရှင်ဘုရင်ကြီးကတော့ ဒါပဲမိန့်ကြားပြီးပြပွဲကို စတင်ပြသရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဆင်ထိန်းများသည်မိမိတို့၏ ဆင်များ၏ စွမ်းရည်ကို အမျိုးမျိုး ပြသသွားကြ၏။ အချို့ဆင်က နှာမောင်းမြောက်၍ ခရာမှုတ်သလို အသံမျိုးလုပ်ပြ၏။ အချို့က သံစည်ကိုလှဲ၍ တက်ရပ်ပြ၏။ အချို့က ရှင်ဘုရင်ရှေ့တွင် ဒူးတုပ်၍ နှာမောင်းကို ဦးကင်းသို့ တင်ကာ ရှိခိုးပြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်းတခြံမြံခြံနှင့် လူတို့သည် လက်ခုပ်ဩဘာပေး ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ရှိကြလေသည်။

ဆိုင်းသံနှင့် လူသံတို့၏ ဆူညံစွာအားပေးသံသည် လေဟုန်ကိုစီး၍ ဆင်တင်းကုပ်ကလေးထဲက မြေကြီးပေါ်တွင်လဲနေသော မောင်အောင်ဘော်ကလေး၏နားဝဆီသို့ ရောက်လာသည်။

မောင်အောင်ဘော်သည် သူချစ်လှသောဆင်များ၏ ပျော်ပွဲ စွမ်းရည်ပြပွဲကို သွားရောက်အားပေးလိုလှသည်။ သို့သော်ခြေနှင့် လက်ကို ကြိုးတုပ်ထားသဖြင့် မတ်တပ်ရပ်၍ပင်မရ။

'ကယ်ကြပါဦးဗျို့'

လူတွေကြားလိုကြားငြားအော်ကြည့်၏။ သို့သော် လူအားလုံးမှာ မြို့ပြင်က ကွင်းပြင်ကြီးဆီသို့ ရောက်နေကြပြီဖြစ်၍ ဆင်တင်းကုပ် နားမဆိုထားဘိ၊ မြို့ထဲတွင်ပင် တစ်ယောက်တစ်လေမျှ မရှိကြချေ။

သို့သော် မောင်အောင်ဘော်က ဤသို့အော်လိုက်သောအခါ ကပ်လျက်အခန်းထဲက ဖူး. . . ရွှီ ဟူသော အသံနှင့်အတူ ဆင်တစ်

ကောင်၏အသံထွက်ပေါ်လာ၏။

‘ဟ. . . ဟိုဘက်ခန်းက ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ နှာမောင်းထဲ ကြွက်
ဝင်နေသလားကွ. ဟေ’

မောင်အောင်ဘော်မှာ ဝမ်းသာသွား၏။

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ’

‘ငါ. . . ဘော်ကြယ်ဆိုတဲ့ ဆင်ပဲ’

‘ကျွန်တော်ကတော့ အောင်ဘော်ဆိုတဲ့လူဗျို့. . . ။ ဘော်ဆိုတဲ့
စကားလုံးချင်းတော့ တူသားပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ကယ်စမ်းပါဗျာ’

‘ဘယ်လို ကယ်ရမလဲ’

‘ကျွန်တော့်ကို တုပ်နှောင်ထားတဲ့ကြိုးတွေကို ဖြေပေးစမ်းပါ’

‘အေး. . . ဖြေပေးမယ်၊ မင်းက အရင်ထလာပြီး ငါ့ကိုခတ်ထား
တဲ့ထူးတွေကို ဖြုတ်ပေးလေ’

‘ဟာ. . . ကျွန်တော်မှ ထလာလို့မရတာ’

‘တစ်ဖက်ခန်းမှ ဆင်ကြီးသည် ငြိမ်သွား၏။

ထို့နောက် လှုပ်ရှားသံကြားရသည်။ ထူးမှာ ဆင်ကြီး၏နောက်
ခြေထောက်များကိုသာ ခတ်ထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် ရှေ့မှ ခြေ
များအားလပ်နေသည်ဖြစ်ရာ ရှေ့ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် ထရုံကို ဖောက်
ချလိုက်၏။ ထိုထရုံပေါက်မှ နှာမောင်းကိုသွင်း၍ မောင်အောင်ဘော်
၏ ကြိုးများကို ဖြေပေးဖြတ်ပေး၏။

ဤသို့ဖြင့် မောင်အောင်ဘော်လွတ်မြောက်လာသောအခါ ဆင်
ကြီး၏ ထူးများကို ဖြုတ်ပေးသည်။

‘ခင်ဗျားကော. . . ဘာဖြစ်လို့ ပွဲမသွားတာလဲ’

‘ဟာကွာ. . . ငပုပ်ကြီးက သိပ်ဝါကြွားတတ်တာ၊ ပွဲတော်ဆိုယင်

သူ့အစွမ်းပြချင်လွန်းလို့ တို့ကို ချွန်းနဲ့သိပ်ပေါက်တာကွ၊ ဒါနဲ့ ငါ
လည်း ခြေနာချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထော့နင်း ထော့နင်းလုပ်ပြ
လိုက်လို့ ငါ့ကို ချန်ထားခဲ့တာလေ'

'ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ခြေမနာဘူးပေါ့'

'ဖရူး ဘာမှမဖြစ်ဖူး၊ နေကောင်းလိုက်သမှ ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေ
တာပဲ ကိုယ့်လူရယ်'

'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ ပွဲကို သွားကြစို့လား'

'စိမ်လိုက်ကွ၊ မင်းကိုတော့ ငါ ချစ်တာကိုး'

ထိုအချိန်တွင် ပြပွဲ၌ ဦးပုပ်ပြသရမည့်အချိန်သို့ရောက်နေလေ
ပြီ။ ဆင်ထိန်းချုပ်ကိုယ်တိုင် ပြသမည်ဖြစ်၍ ပရိသတ်များစွာ စိတ်
ဝင်စားပြီး စူးစိုက်ကြည့်ကြ၏။

ဦးပုပ်သည် ပထမ ဆင်ကို ရှင်ဘုရင့်ရှေ့တွင် ဦးတိုက်ခိုင်း၏။
ထို့နောက် ရှေ့တွင် ကြိုးခုန်ခိုင်း၏။ လူတို့သည် များစွာသဘောကျ
ကြ၏။ ဦးပုပ်ကား ဆင်ကို ခိုင်းတိုင်းခိုင်းတိုင်း ချွန်းဖြင့် နာနာပေါက်
သည်။

နောက်တစ်ဖန် ဆင်ကို ချာလပတ်လှည့်ခိုင်း၏။ ပရိသတ်ကား
တော်တော်ပင် သဘောကျလျက်ရှိတော့သည်။ နောက်ဆုံးအနေဖြင့်
ဦးပုပ်က ဆင်ကိုနောက်ခြေတစ်ချောင်းတည်းပေါ်တွင် ရပ်ကာ
ခြေသုံးချောင်းစလုံး မြေမှလွတ်အောင် မြှောက်ခိုင်း၏။ ဆင်က
မလုပ်တော့ချေ။ ဦးပုပ်က ဒေါသထွက်၍ ချွန်းဖြင့်ပေါက်လေ လုပ်ရာ
ဆင်ကြီးမှာ နာလာသဖြင့် ဦးပုပ်ကို ရုတ်တရက် ခါချလိုက်၏။

ဒေါသဖြင့် သတိလွတ်သွားသော ဦးပုပ်မှာ ဂျမ်းပြန်ကျသွား
လေ၏။ ပရိသတ်မှာ 'ဟယ်'ခနဲ ဖြစ်၍ အသက်ပင် မရှုနိုင်ကြတော့

mgyoe.com

ချေ။

ဆင်ကြီးသည် မြေကြီးပေါ်တွင် လိမ့်သွားသောဦးပုပ်နားသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွား၏။ ထို့နောက် ဦးပုပ်ကို နင်းချေရန် ရှေ့ခြေတစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ဦးပုပ်မှာ လက်ထဲကချွန်း လွင့်စင်သွားပြီဖြစ်၍ ဘာမျှမတတ်နိုင်ဘဲ လက်တစ်ဖက်မြှောက်၍ မျက်နှာကို အုပ်ထားလိုက်၏။ ဒေါသပြင်းစွာ ထွက်နေသောဆင်ကြီးသည် ခြေထောက်ကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဖိချရန် ကြံလိုက်သည်။

‘ဘော်ကြယ်ရေ . . ခပ်မြန်မြန်လုပ်ပါဗျ’

မောင်အောင်ဘော်၏တိုက်တွန်းသံနှင့်အတူ ဆင်ကြီးတစ်ကောင်သည် ပြပွဲကွင်းထဲသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးဝင်လာလေရာ လူအပေါင်းတို့သည် မျက်တောင်မခတ်နိုင်ဘဲ ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေမိကြတော့သည်။

‘ဟာ . . ဘော်ကြယ်ရေ ရပ်ပါဦး . . . ဟိုမှာ . . ဟိုမှာ’

ဦးပုပ်ကို နင်းတော့မည်ပြုနေသောဆင်ကြီးနားသို့ ရောက်သောအခါ မောင်အောင်ဘော်က ပြောလိုက်သဖြင့် ဘော်ကြယ်က ရပ်တန့်ပေးလိုက်လေသည်။

မောင်အောင်ဘော်သည် ဦးပုပ်၏ဆင်ကြီးဆီသို့လှမ်း၍ အော်ပြောလိုက်၏။

‘ဟာ-မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ သနားပါတယ်၊ မသတ်ပါနဲ့၊ မသတ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်စကား နားထောင်စမ်းပါဗျာ’

ဆင်ကြီးသည် အသံလာရာသို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မောင်အောင်ဘော်ကို မြင်သောအခါ ဦးပုပ်ကို မနင်းတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်၍ မောင်အောင်ဘော်ဆီသို့ပြေးလာလေသည်။

‘ဟေ့. . ဘော်ကြယ်၊ ငါ့အပေါ်လဲ တစ်လှည့်ပေးစီးပါဦးကွာ’
ဆင်ကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မောင်အောင်ဘော်ကို ဘော်
ကြယ်ပေါ်မှာ နှာမောင်းဖြင့်ပွေ့ချီယူပြီး သူ့ကျောပေါ်တင်ပေး၏။
ထို့နောက် ရှင်ဘုရင်၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ သွားကာ ဒူးရပ်ပေး
သည်။

ရှင်ဘုရင်ကြီးသည် ဆင်ပေါ်မှာ မောင်အောင်ဘော်ကို
မြင်သောအခါ ချက်ချင်းမှတ်မိလေ၏။

‘ဟင်. . မင်းဟာ ဟိုတုန်းက ငါ့ရှေ့တော်ဝင်တဲ့ကောင်လေးပဲ၊
ဒါနဲ့ မောင်ပုပ်က ပြောတော့ မင်းထွက်ပြေးပြီဆို’

မောင်အောင်ဘော်က အကြောင်းစုံလျှောက်တင်လိုက်သော
အခါ ရှင်ဘုရင်ကြီးသည် အမျက်ပြင်းစွာထွက်၍ ဦးပုပ်ကို ဖမ်းဆီး
ချုပ်နှောင်ရန်အမိန့်ပေးပြီး ပြပွဲကို မောင်အောင်ဘော်အား ကြပ်
မတ်စေ၍ ဆက်လက်ပြသစေ၏။

မောင်အောင်ဘော်က ချွန်းမကိုင်ဘဲ စေခိုင်း၍ ဆင်များစွာ
တို့သည် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူလုပ်ကိုင်ပြသကြ၏။ ဘော်ကြယ်ဆိုလျှင်
ပို၍ပင် အသုံးတော်ခံသည်။ နှာမောင်းဖြင့် ထီးတစ်လက်ကို ကိုင်
ကာ ဦးရွှေရိုးအကကို ကပြရာ ပရိသတ်မှာ တဝါးဝါးနှင့် များစွာ
သဘောကျကြ၏။

ပြပွဲကြီးပြီးသွားသောအခါ ရှင်ဘုရင်ကြီးသည် မောင်အောင်
ဘော်ကို ဆုလာဘ်များစွာချီးမြှင့်၍ ဆင်ထိန်းချုပ်ရာထူးကို ပေးအပ်
၏။ လက်ဦးတွင် ဦးပုပ်ကို သတ်မည်ပြုရာ မောင်အောင်ဘော်၏
တောင်းပန်ချက်ကြောင့် အသက်ချမ်းသာပေးပြီး တိုင်းတစ်ပါးသို့
နှင်လိုက်လေသည်။

မောင်အောင်ဘော်သည် မိဖများကို ခေါ်ယူကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပြီး ဆင်များနှင့်ပျော်ရွှင်စွာ နေလေတော့သည်။
ကလေးတို့ ရွှင်လန်းကြပါစေ။

တစ်ပိုင်းတစ်စ

ရန်သူတို့သည် မြို့တွင်းသို့ပင် ဝင်ရောက်ခဲ့လေပြီ။
ထို့ကြောင့် မိဖုရားကြီးမြနန္ဒာသည် သားတော်၏အထိန်းတော်
ဖြစ်သူ ဦးဝါလကို ဤသို့ ပြောကြားလိုက်၏။

‘အထိန်းတော်ကြီး ဦးဝါလ၊ အခြေကတော့ဖြင့် ဆိုးပြီ၊ ဒီတော့
သားတော်လေး သုဗလကို တစ်ပါတည်းခေါ်ဆောင်သွားပြီး ရုပ်
ဖျောက်၍နေပါတော့’

အထိန်းတော်ကြီး ဦးဝါလမှာ မျက်ရည်အသွယ်သွယ်ကျ၍
မိဖုရားကြီးကို ရှိခိုးပြီးသော် သူထိန်းကျောင်းရသည့် ဘုရင့်သား
တော် သုဗလကို ခေါ်ဆောင်၍ နန်းတော်ထဲမှ လူမသိအောင်
တိတ်တဆိတ်ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားလေ၏။ ထိုအခါတွင်
သုဗလမှာ ဆယ်နှစ်သားခန့်ရှိပေပြီ။

ရန်သူစစ်သားတို့သည် စစ်အောင်နိုင်သွားသောအခါ ဘုရင်
ကြီးကိုသုတ်သင်ပြီးလျှင် မြနန္ဒာမိဖုရားကြီးကိုကား ဖမ်းဆီးခေါ်
ဆောင်သွားကြလေ၏။ မိဖုရားကြီးတွင် ပဋိသန္ဓေသုံးလသားသည်
ပါရှိသွားလေသည်။

ဦးဝါလသည် ရွာငယ်တစ်ခုတွင် ဆင်းရဲသားအသွင်ဆောင်၍ သူ့ဗလကို မွေးမြူလာခဲ့လေရာ သူ့ဗလသည် ၁၆ နှစ်သားအရွယ် သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုအခါတွင် သူ့အလွန်စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသော ကိစ္စတစ်ခုကို ပြုရန် ဦးဝါလထံတွင် ခွင့်ပန်လေ၏။

‘ဘဘကြီး.. ကျွန်တော် ရွာထိပ်ကတွင်းကြီးထဲ ဆင်းပါရစေ’ ဤအတိုင်းပင် ဦးဝါလထံတွင် သူသည် ယခင်က အကြိမ်ကြိမ် ခွင့်ပန်ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် ဦးဝါလမှာ အန္တရာယ်ရှိသည်ထင်၍ ထို တွင်းကြီးထဲသို့ မဆင်းရန် အကြိမ်ကြိမ်ဖျက်ခဲ့၏။ သို့သော် တောင်း ပန်လွန်းမက တောင်းပန်လွန်းသည်တွင် အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်ပြီးသော် ဆင်းခွင့်ပြုပါမည်ဟု လိုက်လျောခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ပင် ယခုကဲ့သို့ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရောက်သောအခါ သူ့ဗလ က ဦးဝါလထံတွင် ခွင့်ကို ထပ်မံ၍ ပန်ကြားခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ဦးဝါလမှာ များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ဤသို့ ပြန်ပြော၏။

‘သူ့ဗလရယ်.. ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းချင်ရတာလဲကွယ်’

‘တွင်းဝက.. ကျောက်စာအတိုင်း ချမ်းသာဖို့လမ်းစတွေ့နိုင် အောင်လို့ပါ ဘဘကြီးရယ်’

‘ဒါက မသေမှဖြစ်မှာပါ။ သေရင်လည်း ကေသျှောင်ဖြစ်မယ်ဆို ပေမယ့် သေပြီးမှဖြစ်ရတာ အလကားပေါ့’

‘ကေသျှောင်ဆိုတာ ဘာလဲဘဘကြီး သိလား’

‘ကေသျှောင်ဆိုတာ ယောင်ထုံးပေါ့ကွယ်။ သေပြီးရင် သူများ တွေရဲ့ယောင်ထုံးကဲ့သို့ အထွတ်အထိပ်ရောက်မယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့ ကွဲ့’

သုဗလသည် ပြုံး၍ ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

‘ဘဘကြီး အဓိပ္ပာယ်မကောက်တတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကောက်တတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မသေစေရပါဘူး. . သွားပါရေစေ’

ဦးဝါလသည် သုဗလကို ငေးကြည့်လိုက်မိ၏။

သူတို့ပြောနေကြသော တွင်းကြီးသည် ရွာထိပ်တွင်ရှိ၏။ ထိုတွင်းကြီးထဲမှ မြွေကြီးများ မကြာခဏထွက်ထွက်လာ၍ လူတို့ ရိုက်ရိုက်သတ်ကြ၏။ သို့သော် မြွေကြီးများကား မကြာခဏပင် ထွက်လာစမြဲဖြစ်သည်။ ချမ်းသာချင်လွန်းသော လူတို့သည် မကြာခဏ တွင်းထဲသို့ဆင်းကြ၏။ သို့သော် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပြန်၍ တက်လာနိုင်ခဲ့သည်မရှိချေ။

တွင်းထဲသို့ ဆင်းရန် အုတ်လှေကားသည် အသင့်ရှိ၏။ သို့သော် တွင်းကြီးမှာနက်လှသဖြင့် အောက်ပိုင်းကို မမြင်ရချေ။ ထို့ကြောင့် အုတ်လှေကားမှာ မည်သည့်နေရာတွင် အဆုံးသတ်မှန်း မည်သူမျှ မသိကြရ။ တွင်းထဲဆင်း၍ သိရသည်ဟုယူဆရသော သူများသည် လည်း ပြန်တက်လာနိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် ပြန်ပြောပြမည့်လူများမရှိချေ။ လူတစ်ယောက်ဆင်းသွားပြီးတိုင်း လူပြန်မလာ။ ရက်မကြာမီတွင် မြွေကြီးတစ်ကောင်သာ ထွက်ထွက်လာတတ်သဖြင့် ရွာသားများက ရိုက်ရိုက်သတ်ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ဤတွင်းထဲသို့ ဝင်ဝံ့သည့် ရွာသားမရှိတော့ချေ။ အခြားသောရပ်ရွာက လူများသာ လာရောက်ဝင်တတ်ကြလေသည်။

တွင်းကြီး၏အဝန်းတွင် ကျောက်စာချပ်ကြီးတစ်ခုရှိ၏။ ထိုကျောက်ချပ်ပြားကြီးပေါ်တွင် အောက်ပါစာများ ရေးထားလေ

သည်။

ဤတွင်းထဲဝင်
 ရောက်မသေလျှင်
 ချမ်းသာခြင်းလမ်းသို့ တစ်ပိုင်း
 ရောက်မည်။
 ဤတွင်းထဲဝင်
 ရောက်သေလျှင်၊
 ကေသျှောင်ဖြစ်မည်။

ဤမျှသာ ရေးသားထားလေရာ၊ မသေလျှင် ချမ်းသာနိုင်သည်
 ဘင်မိ၍ လူများဝင်ရောက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ယနေ့အထိ
 တစ်ယောက်မျှပြန်၍ ပေါ်မလာချေ။

ဦးဝါလသည်။ သုဗလကိုမေးလိုက်ပြန်သည်။

‘ငါ့တူလေးက ဘာဖြစ်လို့ မသေဘူးလို့ ပြောနိုင်တာလဲ’

‘ဒီလို ဘာဘကြီးရဲ့၊ ကျောက်စာက စကားကို လူတွေနားမလည်
 ကြလို့ပါ။ လူတွေက ဤတွင်းထဲဝင် ရောက်မသေလျှင် . . . လို့ ဖတ်
 ကြတာကိုး။ ဒီလိုမဟုတ်ဖူး ဘာဘကြီးရဲ့။ သူ့စာဆိုလိုတာက-ဤတွင်း
 ထဲဝင် နောက် အထဲရောက်တော့ ရောက်တော့- ရောက်မသေလျှင်
 လို့ ပြောတာ ဖြစ်ရမယ်’

‘ဘာလဲကွဲ့ . . . ရောက်မသေလျှင်ဆိုတာ’

‘ရောက်မသေလျှင်ဆိုတာ ရေမသောက်လျှင်လို့ ပြောတာပေါ့’
 ထိုအခါတွင် ဦးဝါလမှာ ငေးသွားရာကမျက်နှာကြည်လင်သွား
 လေ၏။

‘အေး . . . ဟုတ်နိုင်တာပေါ့။ သုဗလက ဉာဏ်ကောင်းတာကိုး။’

ရေမသောက်လျှင် ဟန်ကျမယ်၊ နေပါဦး.. ရောက်သေလျှင်-အဲ
.. ရေသောက်လျှင် ကေသျှောင်ဖြစ်မှာက ဘာဖြစ်တာလဲ'

'ကေသျှောင်ဆိုတာက မျက်စိလှည့်စားထားတာ ဘာဘကြီးရဲ့၊
ကေရှောင်ဆိုတာပဲ'

'ဆံပင်တွေကိုရှောင်ကြဉ်ရမယ်ပေါ့-ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ပါးစပ်ထဲဝင်ရင် ချောင်းဆိုးမှာစိုးလို့လား'

'မဟုတ်ပါဘူး ဘာဘကြီးရဲ့၊ ကေရှောင်ဆိုတာ ကောင်ရွှေကို
ပြောတာ အကောင်ရှည်ရှည်ကြီးဖြစ်တဲ့ မြွေဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ပြော
တာပါ။ ဒါကြောင့် တွင်းထဲဆင်းပြီး သေကုန်တဲ့လူတွေ မြွေဖြစ်
ပြီး ပြန်တက်လာကြတာပေါ့'

ဦးဝါလမှာ အံ့ဩပြီး သုဗလလေးကို ဖက်ရမ်းချီးကျူးလေ၏။

'အေး.. ဟုတ်မှာဘဲ၊ တော်လိုက်တဲ့ ငါ့တူရယ်၊ ဒီလိုစဉ်းစား
ဉာဏ် ကောင်းတဲ့လူဟာ လောကမှာ အလကားမဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။
တွင်းထဲကို ဆင်းကြည့်ခွင့်ပေးပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သောက်ရေအတွက်
ရေဗူးကိုတော့ ဆောင်သွားပေတော့'

နောက်တစ်နေ့တွင် သုဗလကလေးသည် ဦးဝါလပေးလိုက်
သည့် ရေဗူးကလေးကို လွယ်ကာ တွင်းထဲသို့ဆင်းလာခဲ့လေ၏။
သူ့လက်ထဲတွင်လည်း ဓါးရှည်ကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထား၏။

လှေကားထစ်များမှာ ရှည်လျားလွန်းသဖြင့် တော်တော်နှင့်
မဆုံးနိုင်ချေ။ အောက်ပိုင်းရောက်လေလေ မှောင်လာလေဖြစ်သ
ဖြင့် သုဗလသည် နံရံကိုစမ်း၍ တထစ်ချင်းဆင်းနေရ၏။ အောက်
နားရောက်သောအခါ လှေကားမှာကွေ့သွားလေသည်။

များမကြာမီပင် ရှေ့၌ အလင်းရောင်ထွက်နေသော အခန်းလို့

လို အရာတစ်ခုကို မြင်ရလေရာ ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ
လှေကားထစ်များမှာ ကုန်ဆုံးသွားလေတော့သည်။

သုဗလသည် ထိုအလင်းရောင်ထွက်နေသော အခန်းဆီသို့
လျှောက်သွား၏။ အခန်းဝသို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အတွင်း
မှ သာယာသောအသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘လာပါ. . မောင်လေး၊မောင်လေးလို အာဇာနည်သူရဲကောင်း
ကို မမက ဆီးကြိုနေပါတယ်ကွယ်’

အခန်းထဲတွင် မည်သည့်နေရာကလာမှန်းမသိသောအလင်း
ရောင်ဖြင့် လင်းထိန်နေ၏။ အခန်း၏တစ်နေရာတွင် ကျောက်စား
ပွဲတစ်ခုနှင့် ကျောက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အလွန်လှပသောမိန်းမ
ပျိုလေးတစ်ယောက်သည် ထိုင်နေ၏။ ထိုမိန်းမပျိုကပင် သုဗလကို
ချိုသာစွာပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် သုဗလသည် ထိုမိန်းမပျိုကို မယုံကြည်ချေ။

‘လာပါ မောင်လေး၊ မောင်လေးကို မမက ကျောက်စက်ရေ
နဲ့ ကြိုဆိုနေပါတယ်’

မိန်းမပျိုသည် ကျောက်စားပွဲပေါ်မှ ကျောက်ခွက်ကိုပြု၍ပြော
၏။ သို့သော် သုဗလက မိန်းမပျိုကို ခပ်တည်တည်ပင်ကြည့်ရင်း
ခပ်မာမာပြောသည်။

‘ကျွန်တော့်မှာ သောက်ရေပါပါတယ်’

‘အို. . ဒီက ကျောက်စက်ရေဟာ. . အပေါ်က ရေတွေနဲ့မတူ
ပါဘူးကွဲ့၊ သိပ်ပြီး အေးမြကြည်လင်တယ်။ လာကြည့်ပါဦး၊ သူ့ကို
သောက်လိုက်ရင် ဉာဏ်တွေကောင်းပြီး ကမ္ဘာမှာရှိတဲ့ ပညာတွေ
အားလုံးကို တတ်လာရော၊ ပညာဆိုတာ ချမ်းသာခြင်းကို သွားတဲ့

လမ်းမဟုတ်လား.. မောင်လေး’

‘အို.. ကျွန်တော် မသောက်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ရေဗူးရှိပါတယ်’
လို့ဆိုနေမှပဲ’

မိန်းမပျိုသည် ရယ်လိုက်လေ၏။

“အော် . . . မောင်လေးက ရေဘူးနဲ့မှ သောက်တတ်တယ်
ထင်ပါရဲ့။ ကဲပါလေ. . . ဒါဖြင့် မမက ရေကိုလှယ်ပေးပါ့မယ်”

မိန်းမပျိုသည် သုဗလထံသို့ ထ၍ကပ်လာလေရာ သုဗလသည်
လက်ထဲမှ ဓားဦးဖြင့်ထိုးချိန်လိုက်သည်တွင် မိန်းမပျိုမှာတွန့်ခနဲ
ဖြစ်သွားလေ၏။

‘အို.. မောင်လေးကလည်း မမတို့လို အင်အားပျော့ပျောင်းတဲ့
မိန်းမသားကို ဓားကြီးနဲ့အချိန်ပါနဲ့လေ.. ’

‘ဗျာ. အင်အားပျော့ပျောင်းတဲ့လူက ဒီတွင်ကြီးထဲမှာ တစ်
ယောက်တည်း ဘာလာလုပ်နေမှာလဲဗျ၊ စကားမရှည်ပါနဲ့ဗျာ. .
တွင်းဝကကျောက်စာမှာပါတဲ့ ချမ်းသာခြင်းလမ်းကို တစ်ပိုင်း
ရောက်မယ်ဆိုတာဘာလဲပြော’

မိန်းမပျို၏မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင်တင်းမာသွားလေ၏။

‘အော်.. မင်းက လူစွာလေးပါလား၊ ကိုင်း.. ကြောက်ချေးပါ
လေရော့ကွာ. . ဟား.. ဟား.. ဟား’

မိန်းမပျိုမှာ ချက်ချင်းပင် အလွန်အရုပ်ဆိုးသော မိန်းမကြီး
တစ်ဦးဖြစ်သွားပြီး သုဗလကို စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

‘ကြောက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျား
ရိုးတီးယားတားတော့ လုပ်မယ်မကြံနဲ့၊ ဟောဒီဓားနဲ့ နုတ်နုတ်စဉ်း
ပြီး ခွေးစာကျွေးပစ်လိုက်မယ်၊ ဘာလဲ တကယ်မလုပ်ဘူးထင်သ

လား.. ကဲလေ..'

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်သုဗလသည် ဓားဦးနှင့် လှမ်း၍ တဆတ်ဆတ်နှင့်ထိုးလိုက်ရာ မိန်းမရုပ်ဆိုးကြီးမှာ 'အလယ်လယ်.. အလယ်လယ်'နှင့်အော်၍ ခါးကို ဟိုဘက်ရှောင်ရ၊ သည်ဘက်ရှောင်ရနှင့် လုပ်နေရသဖြင့် အမဲခြောက်ကိုမီးဖုတ်သလို တွန့်လိမ်တွန့်လိမ်နှင့် ဖြစ်နေလေ၏။

သို့သော် သုဗလသည် အထိုးမရပ်သေးဘဲ ဆက်လက်၍ပင် ဟိုထိုး သည်ထိုးနှင့်လုပ်နေလေရာ အရုပ်ဆိုးမကြီးမှာ .. 'အောင်မယ်လေး၊ ခါးတွေနာတယ်တော့.. ခါးတွေနာသဟဲ့' ဟုပင် မြည်တမ်းမိလေ၏။

ထိုအခါ သုဗလသည် ခြေထောက်များဆီသို့ ဓားဦးကိုချကာ ဟိုဘက်ထိုး သည်ဘက်ထိုးနှင့် လုပ်ပြန်လေရာ အရုပ်ဆိုးမကြီးမှာ သံပူပြားပေါ်၌ ပစ်တင်ထားသော မျောက်မကြီးကဲ့သို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့်ဖြစ်နေပြန်လေ၏။

'ဟဲ့.. ဟဲ့.. အမယ်လေး၊ နင့်ဓားကြီးက ငါ့ကို ထိတော့မှာပဲ။ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကြောက်ပါပြီတော့.. ကြောက်ပါပြီ။ တစ်ပိုင်းကို ပေးပါတော့မယ်၊ တစ်ပိုင်းကို ပေးပါတော့မယ်'

ထိုအခါမှ သုဗလသည် ဓားနှင့်ဟိုထိုးသည်ထိုးလုပ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်လေ၏။ အရုပ်ဆိုးမကြီးလည်း အခန်းတစ်ခုတွင်းသို့ဝင်ကာ ကျောက်ပြားလေးတစ်ချပ်ကိုယူလာပြီး သုဗလကို ပေး၏။

'ကဲ-အာဇာနည်လေး၊ အိမ်ကိုမြန်မြန်ပြေးပေတော့၊ နောက်ကို လှည့်မကြည့်နဲ့'

သုဗလကလေးသည် ကျောက်ပြားကိုယူကာ လှေကားကို ပြေး

တက်ခဲ့လေရာမကြာမီတွင်ပင် အပြင်သို့ရောက်လာလေသည်။ မနီးမဝေးတွင် စိတ်ပူ၍လုံကြီးတစ်ချောင်းနှင့်လာကြိုနေသော ဦးဝါလကို တွေ့ရလေရာ သုဗလက ပြေး၍ ဦးဝါလ၏လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ အိမ်ဆီသို့ ဆက်ပြေးလေသည်။

ထိုခဏတွင်ပင် ပေါက်ကွဲသံကြီးပေါ်လာပြီးလျှင် တွင်းကြီးသည် ပိတ်သွားလေတော့၏။ တွင်းဝမှ ကျောက်စာချပ်ကြီးမှာလည်း တွင်းထဲသို့ကျပြီး မြုပ်သွားလေတော့သည်။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သုဗလနှင့် ဦးဝါလတို့သည် ကျောက်ပြားလေးကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြ၏။ ကျောက်ပြားလေးမှာ အလယ်ခေါင်ဆီမှ ချိုးဖဲ့ထားသကဲ့သို့ဖြစ်နေပြီး တစ်ဖက်တွင် အောက်ပါစာများ တစ်ပိုင်းတစ ပါရှိလေသည်။

တောက်တီး
ရှောက်မဲ့
တန်ဆောင်
ခါးခါး

ဤမျှသာပါလေသည်။ တစ်ဝက်က ပဲ့နေ၏။ မူလက စာကြောင်းလေးကြောင်း ရေးထားပုံရသည်။ တစ်ဖန် ကျောက်ပြားလေး၏ကျောဘက်သို့ ကြည့်သောအခါ ‘မရဏဂူကိုသွား ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြား’ဟုရေးထား၏။ ထိုစာကြောင်းကား ကျောက်ပြားကို ဖဲ့ပြီးမှ ရေးထားသကဲ့သို့ တစ်ကြောင်းအပြည့် ကန့်လန့်ရေးထားလျက်ရှိသည်။

ဦးဝါလက စိတ်ပျက်သွား၏။
‘ဘာမှလဲနားမလည်ပါလားဟေ့’

သုဗလကမူ ပြုံးလိုက်သည်။

‘တွင်းဝက စာက ချမ်းသာခြင်းလမ်းသို့ တစ်ပိုင်းရောက်မည်လို့ ပြောထားသားဘဲ ဘာဘကြီးရဲ့ ဒီတော့ ကျန်တဲ့အပိုင်းက မရဏဂူကျရင် တွေ့မယ်ထင်တာပဲ’

‘မရဏဂူကို မင်းသွားမယ်ပေါ့’

‘သွားရမှာပေါ့. . ဘာဘကြီးရဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို စမိပြီ၊ မျှော်လင့်ချက်လည်း ရှိမယ်ဆိုရင် ဆုံးအောင်လုပ်ရှာပေါ့’

‘အဲဒီ မရဏဂူဆိုတာက ဘယ်မှာလဲ’

‘မသိဘူးလေ၊ မေးစမ်းသွားရမှာပေါ့ ဘာဘကြီးရယ်’

“ဟင်း ငါသေလိုက်ချင်တာပဲနော်- သေမှာကြောက်လို့သာ”

* * *

သုဗလနှင့်ဦးဝါလတို့မှာ လမ်းခရီးတွင် လိုအပ်မည်ထင်သည်များကို ယူငင်ပြီး အထုပ်အပိုးကိုယ်စီနှင့် ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

တစ်မြို့ဝင် တစ်ရွာထွက်နှင့် ခရီးအတော်ပင် ပေါက်ရောက်ခဲ့ကြသော်လည်း မရဏဂူရှိရာအရပ်ကို မေး၍မရချေ။ သို့သော် မလျှော့သောလုံ့လဖြင့် ဆက်လက်၍ ခရီးထွက်ခဲ့ကြရာ တစ်နေ့တွင် တောအုပ်ကြီးတစ်ခုတည်းသို့ ရောက်လာကြလေ၏။

တောအုပ်ကြီးထဲတွင် လမ်းစရှာမတွေ့သဖြင့် တဝဲလည်လည်နှင့်ရှိနေစဉ် တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ လူသွားလမ်းကလေးတစ်ခုကို ဖုံနေအောင်တွေ့ရ၏။ လမ်းထိပ်တွင် တိုင်တစ်တိုင် စိုက်ထူထားပြီး တိုင်ထိပ်နား၌ ပျဉ်းပြားတစ်ချပ် ကပ်ထား၏။ ပျဉ်းပြားပေါ်တွင် အောက်ပါစာများ ရှိလေသည်။

အခက်အခဲကို မကြောက်လျှင် လာခဲ့လော့

‘တို့တော့ ကြောက်သဟ’

ဦးဝါလက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကွေ့သွားရန် ကြံလိုက်၏။ သို့
သော် သုဗလက မကျေနပ်ချေ။

‘အို. . ဘဘကြီးကလည်း ဘဝဆိုတာ အခက်အခဲနဲ့ တွေ့ရ
တတ်တာချည်းပေါ့။ အခက်အခဲကို ကျော်လွန်နိုင်မှ အထွတ်အထိပ်
ကို ရောက်နိုင်တာ။ ဘဘကြီးကြောက်ရင် ဒီမှာနေခဲ့၊ ကျွန်တော်
သွားစုံစမ်းပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်’

‘အောင်မယ်. . ဘာရမလဲ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ဒီတောကြီး
ထဲမှာ မနေဝံ့ပေါင်၊ မင်းနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့မှာပါ’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းကလေးအတိုင်းလာခဲ့ကြရာ တစ်
နေရာရောက်သောအခါ ချောင်းကြီးက ကန့်လန့်ဖြတ်စီးဆင်းနေ
သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ ဦးဝါလက အော်ရယ်လိုက်သည်။

‘အောင်မယ်. . ဒါများ အခက်အခဲတဲ့၊ ဝါလတို့က ဒါမျိုးတော့
ရယ်သဟ. . ရယ်သဟ. . ဝါးဟားဟား’

ပြောပြောဆိုဆို ရယ်မောရင်း ဦးဝါလသည် ခါးတောင်လေး
မြှောင်လှအောင် ကျိုက်ကာ ရေးကူးတော့မည့်ပုံမျိုးနှင့် ချောင်းကမ်း
စပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားလေ၏။ သူကမ်းစပ်နားရောက်သည်နှင့် တစ်
ပြိုင်နက် မိချောင်းလေးငါးကောင်တို့သည် သူတို့ဆီသို့ဦးတည်ကာ
တဝုန်းဝုန်းနှင့်ကူးလာသည်ကိုမြင်လေသော် ဦးဝါလသည်ချာခနဲ
လှည့်၍ ပြန်ပြေးလာလေ၏။

‘အမယ်. . ဝါလတို့က ဒါမျိုးတော့ ကြောက်သဟ. . . ကြောက်
သဟ’

ထိုအခါ သုဗလက ရယ်မောလိုက်လေ၏။

‘ဘဘကြီးကလည်း မစူးစမ်းဘဲနဲ့ အရမ်းလုပ်ချင်တာကိုး၊ ကဲပါလေ. . ဆေးအတွက် လိုရမယ်ရဆိုပြီး ဘဘကြီးထည့်ခဲ့တဲ့ နန္ဒင်းမှုန့်တွေနဲ့ပက်ပေါ့’

ထိုအခါမှ သတိရကာ ဦးဝါလသည် သူ့အထုပ်အပိုးထဲက နန္ဒင်းမှုန့်များကို ထုတ်ကာ မိချောင်းများကို ပက်လေရာ မိချောင်းတို့သည် ရေထဲသို့ ငုပ်လျှိုးထွက်ပြေးကုန်ကြလေ၏။

ထိုအခါတွင်မှ နှစ်ယောက်သားသည် ချောင်းကိုကူးခပ်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြပြီး လမ်းကလေးအတိုင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်များအကြားမှ လေးငါးကောင်မျှရှိသည့် မျောက်ဝံကြီးများသည်ကုန်းကွကုန်းကွနှင့် ထွက်လာကြလေ၏။

‘ဟယ်. . ဒီတစ်ခါတော့ အခက်အခဲက မျောက်ဝံပုံသဏ္ဍာန်မျိုးနဲ့လာသဟေ့၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ နန္ဒင်းမှုန့်လည်း ကုန်ပြီ၊ ငှက်ပျောသီးတွေနဲ့ပေါက်မလား’

‘အို. . ဘဘကြီးကလည်း ငှက်ပျောသီးနဲ့ပေါက်ရင် ဒီကောင်တွေက ကောက်စားမှာပေါ့၊ ငှက်ပျောသီးလည်း ကုန်ရော ဘဘကြီးကို ဝင်ဆွဲမှာပေါ့’

‘ဟင်. . မင်းကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ချန်ထားသလဲ’

‘ကျွန်တော့်လည်းဆွဲကြမှာပါ’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ. . တစ်ခါဖြင့် ခက်ပြီ. . မင်းဆတ်ဆော့တာ၊ အဲဒါ. . မင်းဆတ်ဆော့တာ၊ သေတာတောင် ကောင်းကောင်းမသေရဘဲ မျောက်ကိုက်လို့သေတဲ့မသာလေးတွေ ဖြစ်တော့

မှာဘဲ'

'အို. . ဘဘကြီးလည်း ညည်းမနေပါနဲ့လေ၊ အကျီမြန်မြန်ချွတ်'

'ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ မသာဖြစ်ရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် အကျီကို နောက်ပြန်ဝတ်ထားရမှာလား'

'မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ မြန်မြန်ချွတ်၊ အဲ-ဟုတ်ပြီ၊ နောက်ပြီး ကျွန် တော့်လို လိုက်လုပ်'

သုဗလသည် အကျီကိုချွတ်၍ တောင်ရှည်ပုဆိုးကို ခါးတောင်း ကျိုက်ကာ အစရှည်ရှည်ကို အမြီးကဲ့သို့ချ၏။ ကို့နောက် ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်သည်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်က 'ကွီကွီ ကွကွ ခွီးခွီး'နှင့် အော်ကာ သစ်ကိုင်းများကို ခုန်ဆွ၍ တွဲလောင်းခိုလွှဲနေလေ၏။

ဦးဝါလမှာလည်း ဘုမသိ ဘမသိနှင့် သုဗလလို လိုက်လုပ်ကာ သစ်ကိုင်းတွေကို ကားယားကားယားနှင့်ခိုဆွဲပြီး ပါးစပ်ကလည်း 'တကွီတည်းတကွီ-ဟယ်-တကွတည်းကွ၊ ခွီးခွီးလဟ'နှင့် ရမ်းအော် နေလေတော့၏။

မျောက်ဝံကြီးများသည် သူတို့နှင့် မနီးမဝေးအထိ ကပ်လာပြီး သော် သူတို့ကိုလည်း မျောက်တွေထင်သွားပြီး တခြားသို့ ထွက်သွား ကြလေ၏။ ထိုအခါတွင်မှ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခရီးကို ဆက်ကြ ပြန်ပေသည်။

'အမယ်လေး-ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ ကိုးရိုးကားယားလုပ်ရတာ တယ်ပြီး ခါးနာလှပါကလား ကရို'

သုဗလကမူ ဦးဝါလညည်းသမျှ ရယ်မောရလေသည်။

'အေး. . မင်းက ရယ်နေ၊ မင်းကြီးတော်ကြီးနဲ့ တွေ့မှာပေါ့'

ဦးဝါလက စိတ်တိုတို၍ ငေါ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း တကယ်စင်

လားဟု ထင်ရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လမ်းဆုံးသည့်အခါ တွင် သူတို့သည် အိမ်တစ်ဆောင်တွေ့၍ ထိုအိမ်တွင် အညီအစ်မ လေးဖော်နေကြသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော့် ကြီးဒေါ်က လေးယောက်တောင်ပါလား’

‘ကဲပါ. . မဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့တော့၊ သွားစကားပြောချည်’ သူဗလသည် ညီအစ်မလေးဖော်ထံသွားရောက်၍ စကားပြော ရ၏။

‘အဒေါ်တို့က ဘာဖြစ်လို့ အခက်အခဲတွေ မကြောက်တဲ့လူကို ခေါ်ရတာလဲ’

‘အို. . မရဏဂူကို သွားချင်ရင် ဒါလောက်တော့ အခက်အခဲကို ကျော်နိုင်ရမှာပေါ့။ ဒါတောင်မှ ကံစပ်ဖို့လူတစ်ယောက်ကို ရှာရဦး မယ်’

‘အဒေါ်တို့က မရဂူသွားတဲ့လမ်းကို သိသလား’

‘သိတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် အဒေါ်တို့ချည်းမဖြစ်ဖူး၊ ဒါက တစ် ပိုင်းဘဲရှိသေးတာ၊ တစ်စက လိုသေးတယ်၊ တစ်ပိုင်းနဲ့တစ်စ ပေါင်း မှ တစ်ခုလုံးရမှာ’

ထိုအခါ ဦးဝါလက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် တို့သွားလို့မရဘူးပေါ့’

‘သွားလို့ရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့လည်း လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဟိုရောက်မှ တစ်စကို ရှာကြတာပေါ့’

‘ဒါထက် နင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ’

‘ကျွန်မနာမည်က မယ်တောက်တဲ့ပါ၊ ကျွန်မကိုမွေးတုန်းက တောက်တဲ့တွေစုပြုံလာကြလို့၊ ဟောဒီ ညီမက မစံအောင်တဲ့။ သူ့

မွေးပြီး တော့ ကျွန်မတို့မိဘတွေ စံထားလောက်အောင် အောင်မြင် ကြလို့ပဲ။ ဟောဒီညီမအငယ်က မိရွှေသွားတဲ့။ သူက မွေးကတည်းက ရွှေသွားတစ် ချောင်းပါလာတယ်။ ဟောဒီ ညီမအထွေးဆုံးက အလှ ဆုံးပေါ့။ ဒါကြောင့် သူ့နာမည်က ခင်ရူပါတဲ့’

ဦးဝါလမှာ သူတို့၏နာမည်များကို မှတ်မိအောင် ကျက်ရလေ သည်။

ရက်များမကြာမီပင် သုဗလ၊ ဦးဝါလနှင့် ညီအစ်မလေးဖော်တို့ သည် မရဏဂူသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

* * *

မင်းသားကလေး သုဗလသည် နောက်လိုက်အနည်းငယ်နှင့် တောကစားထွက်လာခဲ့လေသည်။

အပြန်တွင် ကျေးရွာကလေးတစ်ခုနားသို့ ရောက်လာသောအ ခါ လူလေးယောက်တို့သည် တစ်စုံတစ်စုကို စုပြုံ၍ဝိုင်းလုနေကြလေ ရာ သူတို့ထံမှအသံများစွာသည် အမျိုးမျိုး ထွက်ပေါ်နေလေတော့ သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒါ ငါ့ဖို့ကွ၊ အာရိုရို-ခြေမကို တက်နင်းထား တယ်တယ်၊ တက်နင်းထားတယ်”

“ဖယ်ကြကွ၊ ငါ့ဖို့ သိကြားမင်းက ချပေးတာ၊ ဟယ်-နှင့်ကြီးဒေါ် မှဘဲ၊ဘာဖြစ်လို့ ပုဆိုးစကို နင်းထားရတာလဲကွ. . ဒီမှာ ကုန်းကုန်း ကြီးဖြစ်နေပြီ”

“ဟေ့. . ဖယ်ကြလဟာ၊ ဒါငါ့ဖို့ကွ၊ ဟဲ့. . ဟဲ့ ငါယောင်ကြီးက ဘယ်ကောင်ခြေထောက်မှာ ပတ်နေသလဲဟေ-ငါခေါင်းကြီး ကော့

လန်လန်ဖြစ်နေပြီလဟဲ့”

“ဖယ်ဆိုဖယ်နော်၊ ဒါ ငါဖို့ကွ၊ အာ-အာ. . တယ်ခွေးသားက ငါ့နားရွက်ကို ဆွဲဆုပ်ထားရတာလဲဟ၊ နားရင်းတွေ နားအုံတွေ ပူ ထူနေပြီကွ”

မင်းသားလေးသုဓဇသည် သူတို့နားသို့ လျှင်မြန်စွာချဉ်းကပ် လိုက်ပြီးလျှင် မြင်းကိုဇက်သတ်လိုက်၏။

“ဟေ့. . အားလုံး ရပ်ကြစမ်း၊ ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ”

လူလေးယောက် ချက်ချင်းပင်ရပ်လိုက်ကြ၍ မင်းသားလေးမှန်း သိသောအခါ ရှိခိုးကြပြီးလျှင် တစ်ယောက်ကလျှောက်တင်လေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့လေးယောက် လမ်းလျှောက်ကြတုန်း ကောင်း ကင်က ဝင်းခနဲလက်ပြီး ဟောဒီမှာတစ်စတစ်ပိုင်းကို ရအောင်ရှာ” ဆိုတဲ့ အော်သံနဲ့အတူ ဖုတ်ခနဲကျလာတာပဲဘုရား”

“ဘာကျလာတာလဲ”

“ဟောဒါပါဘဲဘုရား”

သူပေးတာကို မင်းသားလေးက လှမ်းယူလိုက်သည်။ တစ်ဝက် ကနေ ချိုးဖဲ့ထားသလိုဖြစ်နေသည့် ကျောက်ပြားကလေးဖြစ်ပြီး တစ် ဖက်တွင် အောက်ပါစာများရေးထား၏။

တောက်တဲ့။

စံအောင်။

ရွှေသွား။

ရူပါ။

စာများမှာ လေးကြောင်းရှိပြီး အရှေ့ပိုင်းများမှာ ပဲ့သွားသည့် အထဲသို့ပါသွားပုံရလေသည်။

ကျောဖက်တွင်ကား- ‘မရဏဂူကိုသွား၊ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တ မြား’ဟူ၍ ရေးသားပါရှိလေ၏။

“ကဲ... မောင်မင်းတို့ နာမည်ကို လျှောက်တင်ကြစမ်း”

“မှန်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးတို့က သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ကျွန်တော်မျိုး ရဲ့ နာမည်က ငတောက်တီးပါဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးငါးနှစ်သား အရွယ်က ခုနစ်ရက်လောက်ဟာ တောက်ခတ်ယင်ရွာဆိပ်က စည် ကြီးက အလိုလိုတီးလို့ ငတောက်တီးလို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။ သူက မောင်ရှောက်မဲ့ပါတဲ့ဘုရား၊ ရှောက်သီးမှည့်ကိုကြိုက်တတ်လွန်းလို့၊ ဟော... သူကတော့ ကိုတန်ဆောင်ပါတဲ့ဘုရား၊ တန်ဆောင်မုန်းလ မှာ မွေးလို့ပါဘုရား။ သူကတော့ ဦးခါးခါးပါတဲ့ဘုရား၊ သူ့ကိုမွေး တုန်းက ငှက်က ‘တက်တက်တူးခါးခါး’ လို့လာအော်လို့ပါတဲ့ဘုရား”

မင်းသားလေးသည် ခေတ္တမျှစဉ်းစားလိုက်ပြီးလျှင် နောက်လိုက် တို့ကို ဤသို့ မှာကြားလိုက်၏။

“ကိုင်း ငါဟာ ဒီလူတွေနဲ့အတူ မရဏဂူကိုသွားမယ်၊ မယ်တော် ဧကရိမိဖုရားကြီးကို မောင်မင်းတို့ စိတ်မပူအောင် ကြည့်ပြီး လျှောက်တင်လိုက်ကြပေတော့”

ထိုအခါ နောက်လိုက်တို့လည်း နန်းတော်သို့ ပြန်ကုန်ကြလေ၏။ မင်းသားလေးသည် ငတောက်တီးတို့ဖက်သို့လှည့်၍ ‘ကျွန်ုပ်ပါ မရ ဏဂူသို့သွားမည်၊ သဘောတူကြရဲ့လား’ ဟုမေးရာ ‘ဘုန်းရှင်ကံရှင် က ဦးဆောင်လျှင် ပိုကောင်းမှာမို့ သဘောတူပါတယ်’ဟု လျှောက် ကြသဖြင့် လမ်းခရီးကို မေးစမ်းရင်း မရဏဂူရှိရာသို့ မှန်းဆ၍ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

* * *

သုဗလတို့နှင့် မင်းသားလေးသုဓဇတို့သည် မရဏဂူရှိရာ တောင်ထိပ်သို့ ပြိုင်တူရောက်လာကြလေသည်။

ဂူပေါက်ကြီးမှာ လူနှစ်ရပ်ခန့်မြင့်၍ လူလေးဦး တစ်ဆန့်အိပ်စာ မျှကျယ်ဝန်းသည်။ သို့သော် ဂူတံခါးမှာ ကျောက်ပြားတံခါးရွက်ကြီး နှစ်ချပ်ဖြင့်ကျကျနန တိတိကျကျ ပိတ်နေလေသည်။

သုဗလက အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ . . ရှေ့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဘယ်သူတွေရမလဲ၊ မင်းသား သုဓဇဆိုတာ ငါပဲ”

“မကြားဖူးပါဘူး၊ မင်းသားရော မင်းသက်ရော လာမရှုပ်နဲ့၊ ဒီဂူဟာ တို့များပိုင်တယ်”

“အောင်မယ် . . . ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဆင်းရဲသားက လူပါးဝလို့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သုဓဇသည် ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။

သုဗလကလည်း မခံချင်သဖြင့် ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“မင်းသားကကျုပ်ထက်ငယ်ပါတယ်လေ . . မပြိုင်ချင်စမ်း ပါနဲ့”

“ဘာလဲ . . ကြောက်ရင်လည်း ကြောက်တယ်ပြောပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်မင်းသားလေးသုဓဇက စတင်၍ ခုတ်တော့ ၏။ သုဗလကမူ ကာကွယ်ရုံကာကွယ်ရင်း မင်းသားလေးအမောကို စောင့်သည်။

ထိုခဏတွင် အထူးအဆန်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်လေ၏။

မင်းသားလေးသုဓဇဘက်မှ ယောက်ျားများနှင့် သုဗလဖက်မှ မိန်းမများသည် သံလိုက်များကဲ့သို့ တစ်ယောက်ဆီသို့ တစ်ယောက် ဘေးတိုက်ကြီးတွေ ပြေးကပ်မိကြကာ ဂျိမ်းဂျိမ်းနှင့် ပခုံးတွေဘေး တိုက်ခွါမရအောင် ကပ်ကုန်ကြလေရာ ဂူပေါက်သို့ မျက်နှာလှည့်

၍ နှစ်ယောက်တွဲ၊ နှစ်ယောက်တွဲ လေးတန်းဖြစ်သွားကြလေ၏။ သူတို့ထံမှ အသံဗလံများလည်း ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာကြလေသည်။

“ဟဲ့-ကောင်မတွေ ဖယ်လေ၊ ဘာလာကပ်တာလဲ”

“အောင်မယ်. . နင်တို့က လာကပ်တာအကောင်တွေရဲ့”

“ဖယ်စမ်းလဟာ”

“ဖယ်စမ်းလေတော်”

“ဟင်-ခွာလို့မရဘူးတော့”

သုဓဇနှင့် သုဗလတို့လည်း ဓားခုတ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်ကာ သူတို့ကို နောက်ဖက်မှ ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။ ထို့နောက် သုဗလက သူတပည့်မတွေကို တစ်ယောက်စီနာမည်ခေါ်သလို သုဓဇကလည်း သူတပည့်တွေနာမည်ကိုခေါ်ရာ တစ်လှည့်စီဖြစ်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း အသံထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“တောက်တီး”

“တောက်တဲ့”

“ရှောက်မဲ့”

“စံအောင်”

“တန်ဆောင်”

“ရွှေသွား”

“ခါးခါး”

“ရူပါ”

ထိုအခါ သုဗလနှင့် သုဓဇတို့မှာ အံ့အားသင့်၍ ကိုယ့်ကျောက်ပြားလေးများကို ကိုယ်ပြန်ထုတ်၍ ကြည့်မိကြလေသည်။ တစ်ယောက်ကခေါ်လိုက်သောနာမည်များမှာ တစ်ယောက်၏ထံမှ

ကျောက်ပြားပေါ်တွင် အားလုံးရှိနေကြသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်လေရာ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရန်မဖြစ်ကြတော့ဘဲ ကျောက်ပြားချင်းဆက်ကြည့်လိုက်၏။ ကျောက်ပြားလေးနှစ်ချပ်မှာ အလယ်ကစ၍ တစ်သားတည်းဖြစ်ကာ ကျောက်ပြားတစ်ချပ်တည်း ဖြစ်သွားတော့သည်။ ထိုကျောက်ပြားပေါ်မှ စာတန်းများလည်း လေးတန်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြစ်ပေါ်လာကြလေ၏။

တောက်တီး တောက်တဲ့။

ရှောက်မဲ့ စံအောင်။

တန်ဆောင် ရွှေသွား။

ခါးခါး ရူပါ။

သို့သော် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ ကောက်၍မရသဖြင့် စိတ်ရှုပ်သွား ကြရ၏။ သုဗလကား ဉာဏ်ကောင်းသူပီပီ လေးနက်စွာစူးစိုက်ကြည့် ၍ စဉ်းစားနေရာက ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“မင်းသား.. မင်းသား.. စာကြောင်းတွေရဲ့ ထိပ်စာလုံးတွေကို ဆက်ဖတ်ပြီးတော့ နောက်ဆုံးစာလုံးတွေကို ဆက်ဖတ်”

သုဗလက သူပြောသည့်အတိုင်းလိုက်ဖတ်ကြည့်၏။

“တောက်ရှောက်တန်ခါး တဲ့အောင်သွားပါ။ ဘာတဲ့တုန်း”

“စာလုံးပေါင်းတွေကို နည်းနည်းပြင်ကြည့်ပေါ့။ ပြင်ကြည့်လိုက် ရင် တောက်လျှောက်တံခါး တည့်အောင်သွားပါ-ဆိုတာ ဖြစ်လိမ့် မယ်”

ထို့နောက် သုဗလသည် နှစ်ယောက်တွဲဖြစ်နေသောသူများ၏ ပခုံးချင်းထိစပ်နေသောအလယ်နေရာနှင့် ကျောက်တံခါးရွက်နှစ်ခု ထိစပ်နေသောအကြားနှင့်တည့်အောင်ချိန်၍ ချိတက်လျှောက်သွား

စေရာ သူတို့တံခါးနားရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျောက်တံခါး ရွက်ကြီးများမှာ အလိုလို ပွင့်သွားလေတော့သည်။

ကျောက်ဂူထဲတွင်ကား များစွာသောရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြား တို့ရှိကြလေသည်။ သူတို့သည် အနီးအနားရွာများမှ လှည်းများဖြင့် တင်ဆောင်ယူပြီး သုဗလတို့ကိုမှင်းသားလေးက တိုင်းပြည်သို့ဖိတ် ခေါ်ခဲ့၏။

နန်းတော်သို့ရောက်သောအခါတွင် စိတ်ပူလျက်ရှိသော ဧကရီ မိဖုကြီးသည် သားတော်လေးသုဗလပြန်လာ၍ ဝမ်းသာသွားရာက ဦးဝါလကိုမြင်သော် 'ဟဲ့. . ဝါလမဟုတ်လား'ဟု မေးတော်မူ၏။ ဤတွင်မှ ဦးဝါလလည်း မိဖုရားကြီးမြနန္ဒာကို မှတ်မိသွားရလေ၏။

“အမယ်လေး. . မတွေ့လို့သေရ အသက်ရှိပါအုံးမလား- ဟာ ဟုတ်ပေါင်. . မသေလို့တွေ့ရ မေ့နိုင်ပါ့မလား သခင်မဖုရား”

မင်းသားလေးသုဗလမှာ နောင်တော်ရင်းကို ပြန်တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာပြီး နောင်တော်သုဗလကိုပင် ဘုရင်အဖြစ် ထား၏။ မယ် တော်သည်လည်း ဥပုသ်ဆောင်ဝင်ကာ ညီနောင်နှစ်ဖော်တို့ ပျော် ရွှင်နေသည်ကို ပီတိဖြစ်နေတော့သည်။

ဦးဝါလမှာလည်း မင်းသားလေးသုဗလတို့၏တိုင်းပြည်မှ အပျို တော်ကြီးမယ်သီဂီကို မျက်စေ့ကျ၍ လက်ထပ်သည်ကို အားကျမခံ ပင် တောက်တီးတို့တစ်သိုက်လည်း တောက်တဲ့တို့အသိုက်နှင့် အသီး သီးလက်ထပ်ပွဲကြီးဆင်မြန်းကြလေသတည်း။

ကလေးတို့ ရွှင်လန်းကြပါစေ။

နန်းကြိုးကလေး

မုဆိုးမကြီး ဒေါ်မူန့်တွင် ရွှေစာဟုခေါ်တွင်သော သမီးငယ် လေးတစ်ဦး ရှိလေသည်။ ရွှေစာသည် ရက်ကန်းရက်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း၏။ ရွှေစာလေးအရွယ်ရောက်လာသော အခါ သူ့ကိုကြိုက်နှစ်သက်၍ ပိုးပန်းကြသူများပြားသော်လည်း မိခင် ဖြစ်သူ ဒေါ်မူန့်က သဘောမတူ၍ မပေးစားချေ။

“အမေ. . တစ်နေ့က ကိုလှဘူးရယ်. . လယ်ထွန်သွားခါနီး သမီးကို မေတ္တာမျှတယ်လို့ပြောသွားတယ်လေ. . ”

“အောင်မယ်. . ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ လှဘူးက သွားခေါ်ကြီးပဲ”

“အော်. . . သူကြီးသား ကိုမြဟန်ကလည်း ဒီလိုပဲတဲ့”

“ဟယ်. . မြဟန်က မျက်ပြူးကြီးပဲဟဲ့”

“အောင်မယ်. . အမေရေ၊ ပန်းပဲဖိုက ကိုသံခဲကလည်း. . ဟဲဟဲ”

“ဟဲ့--သူက ထန်းရည်သမားဟဲ့၊ တစ်နေ့ကျရင် သံခဲက သံချေး တွေတက်လာမှာ. . ”

“ပန်းရံသမားလေး ကိုမောင်အေးက. . ”

“အို-ဒီကောင်က ညီအစ်ကိုမောင်နှမများလွန်းတယ်။ ဆယ့် တစ်ယောက်တောင်ပဲ”

“ပန်းပုဆရာကြီး ဦးဒွေးဆီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ . . .”

“ငပုတက်လား၊ တော်စမ်းပါအေ . . သူ့အရပ်က တစ်နေ့တခြား ပုသွားတာ၊ ကြာရင်မြေမျိုသွားမှာတောင် ကြောက်ရသေးတယ်”

“အို-အမေဟာက တစ်ယောက်လည်းမကောင်း၊ တစ်ယောက် လည်း မကောင်းနဲ့ . . .”

“အေးလေး-ညည်းအကောင်တွေကလည်း အလကားကောင် တွေဘဲ . . . ဟာ . . .”

“ဒီလိုဆိုရင် သမီး ဒီတစ်သက်မှာ အိမ်ထောင်ပြုရပါအုံးမလား လို့ . . .”

“အချိန်တန်တော့ နွားပိန်ကန်လိမ့်မပေါ့ဟယ် . . .”

“ဟင် . . နွားပိန်ကြီးတော့ မယူချင်ပေါင်၊ ဒီဘဝ လင်မရရင် နေပါစေတော့၊ နွားပိန်တော့ ဘာလုပ်ဖို့လဲ . . .”

“တယ် . . ဒီကောင်မ၊ ငါ ဖနောင့်နဲ့ပေါက်ရရင်လေ၊ အသက် နံကြားခိုသွားရော့မယ်၊ သွားစမ်း . . .”

ဤလိုနှင့်ပင် ရွှေစာ၏ရှေ့ရေးမှာ မရေမရာဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့ သော် ဒေါ်မူန်ပြောသည့် ‘အချိန်တန်လျှင် နွားပိန်ကန်လိမ့်မည်’ ဆိုသောစကားမှာ မဆိုးလှပါ။ အချိန်တန်တော့ တကယ်ပင်နွားပိန် ကန်လာပါသည်။

ထို‘နွားပိန်’သည်ကား တစ်ရပ်တစ်ရွာမှ ထင်းလှည်းဖြင့် ထင်း လာရောင်းလေ့ရှိသူ မောင်ဒိုးပင်ဖြစ်တော့၏။ မောင်ဒိုးတွင် မိဘ ဆွေမျိုးဟူ၍ မရှိတော့သော တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်၏။ သူ့ရွာမှ

ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရပြီး ထင်းရောင်းသော အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသူဖြစ်လေသည်။

သူ့ကျတော့ ဒေါ်မူန့်က မျက်စိကျ၏။

“ဟင်. . အမေလူရဲ့နာမည်ကလည်း ကိုဒိုးတဲ့”

“ကိုဒိုးတဲ့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုဒိုးပါ. . ”

“အော်. . ကိုဒိုးပါတဲ့လား. . ”

“ဟယ်. . မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုဒိုးတဲ့ ဒါလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုဒိုးပါ။ အို လွဲပြန်ပြီကွယ်၊ ကိုဒိုး. . တော်ပြီ ဒါပဲ. . ”

“အဟီး. . သူ့နာမည်က ကိုဒိုးတော်ပြီဒါပဲဆိုတော့ တော်တော် ရှည်တာပဲ”

“မိရွှေစာ လျှာမရှည်နဲ့၊ ငဒိုးကို နင်ယူရမယ်၊ ဒါပဲ. . ”

“ဟင်-သူ့အရပ်ကြီးက တစ်နေ့တခြား ရှည်ရှည်လာတော့ ကြာရင် မိုးကို ခေါင်းနဲ့တိုက်မိတော့မှာပဲ”

“ဒါက သိကြားမင်းပူလိမ့်မယ်၊ နင့်အလုပ်မဟုတ်ဖူး”

“ရုပ်ကလည်း မလှဘူး”

“နင်ကကော ဘယ်လောက်ချောလို့တုန်းဟဲ့၊ အိုးနဲ့ဆန် တန်ရုံပေါ့. . ”

“အမေက ဘာများ သဘောကျလို့တုန်း. . . ”

“သူက ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်၊ ပညာရှိတယ်၊ ဒါမှ နင့်ကို ကောင်းကောင်းဆုံးမနိုင်မှာ၊ ညည်းဟာ တစ်ဦးတည်းသော သမီး၊ ဒါကြောင့် နွဲ့ဆိုးဆိုးလွန်းလို့ ပညာနည်းတယ်”

ထို့ကြောင့် ရွှေစာသည် မောင်ဒိုးနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားလိုက်ရလေသည်။

အိမ်ထောင်ကျပြီး၍ များမကြာမီပင် တစ်နေ့သောအခါ၌ မောင်ဒိုးသည် ဇနီးဖြစ်သူ ရွှေစာအားခေါ်၍ သူ၏လက်ဝဲဘက်လက် မောင်းကပစ္စည်းလေးကို ပြ၏။ ထိုပစ္စည်းလေးသည်ကား လက်ဝဲ လက်မောင်းတွင်ပတ်နှောင်ထားသော သံနန်းကြိုးကလေးပင်ဖြစ် လေသည်။

“ဒါလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ နင် ဘာမှမသိချင်နဲ့၊ ပြီးတော့ ဘယ် အခါဖြစ်ဖြစ် ဒီကြိုးလေးကို မဖြတ်လိုက်နဲ့နော်. . .”

“ဒီနန်းကြိုးကလေးကို ဖြတ်လိုက်ရင် ဘာဖြစ်မလဲ. . . ဟင်”
ထိုအခါ မောင်ဒိုးသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး. . .

“အို. . . မမေးပါနဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် ဒုက္ခမရောက်ချင်ယင် ဒီနန်းကြိုးလေးကို ငါ မသိတုန်း ဖြတ်မပစ်ရဘူး”

ထို့နောက် မောင်ဒိုးသည် တောသို့ထင်းခွေရန် သွားလေ၏။

“အမေ. . . အမေ ကိုဒိုးရဲ့လက်ဝဲလက်မောင်းမှာ နန်းကြိုး ကလေးပတ်ထားတယ်။ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲမသိဘူး. . . ၊ အသား တွေတောင် ချိုင့်ဝင်နေပြီ။

“ငါမြင်သားပဲ၊ ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အဲဒါကို မဖြတ်ရဘူးတဲ့၊ ဖြတ်ရင်. . . သူ့ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ မသိဘူးနော်. . . သေများသေသွားမလား”

“ဟယ်. . . မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ လူ့အသက်ဆိုတာ လူ့ကိုယ်ထဲမှာပဲ ရှိတော့မပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ နန်းကြိုးထဲရောက်နေမှာလဲ”

“သူကပြောသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှမသိချင်ပါနဲ့တဲ့”

“ဒါဖြင့်လည်း မသိချင်နဲ့ပေါ့ဟယ်၊ သူပြောတာ ရှင်းသားပဲ”
ဒေါ်မူန်နှင့်ဆွေးနွေး၍ ဟန်မကျချေ။ ဒေါ်မူန်က ဤကိစ္စကို

ခပ်အေးအေးပဲ ပြောပစ်လိုက်သည်။

ရွှေစာကား. . ထိုအချိန်မှစ၍ နန်းကြိုးကလေးအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားနေတော့သည်။ စားလည်း ထိုနန်းကြိုးလေး၊ အိပ်လည်း နန်းကြိုးကလေး၊ အလုပ်လုပ်လည်းနန်းကြိုးကလေး. . ။

တစ်ခါတွင် ရက်ကန်းရက်ရင်း အဖော်ဖြစ်သူ မဇံသီးကို ပြောပြ၏။ ရွှေစာ၏စကားကိုကြားသောအခါ မဇံသီးသည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဟဲ့. . ရွှေစာ၊ ညည်းယောက်ျားက လူစင်စစ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟဲ့. . ဇံသီးရဲ့၊ သူ့မှာလည်း တို့လိုပဲ ခေါင်းတစ်လုံး၊ လက်နှစ်ဖက်၊ ခြေထောက်နှစ်ဖက်”

“ဟယ်. . ဒါပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘီလူးတွေ နဂါးတွေ လူယောင်ဆောင်ထားလားမှ မသိတာ”

“အို. . ဇံသီးရယ်၊ ဘီလူးတွေ နဂါးတွေက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ငယ်ငယ်ကလေးထဲက လာနေမယ်တဲ့လား . . ”

“ဒါက သူပြောတာ နင့်တို့ သိကြရတာပဲဟာ၊ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့”

“ကဲ. . ဘီလူးဖြစ်ဖြစ်၊ နဂါးဖြစ်ဖြစ်၊ ယက္ခဂုဗ္ဗာဏ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနန်းကြိုးကလေးကို ဘာလုပ်ဖို့လက်မှာ ပတ်ထားရမှာလဲအေ့”

“မပြောတတ်ဖူးလေ၊ ဒါလေးပြတ်သွားရင် သူ့ဇာတိရုပ် ပြန်ပေါ်လာပြီး ဘီးလူဆိုလည်း ဘီလူးပြန်ဖြစ်၊ နဂါးဆိုလည်း နဂါးပြန်ဖြစ်သွားမလားမှမသိဘဲ၊ ကိုထောပတ်ကိုမေးကြည့်ပါလား၊ သူက ဗေဒင်လေး ဘာလေးလည်း တတ်တယ်”

ရွှေစာသည် တွေဝေသွားမိ၏။ ဤကိစ္စကို သူ့မိခင်ဒေါ်မူနီကို

mg yoe . com

ပြန်၍တိုင်ပင်၍မဖြစ်ချေ။ ဒေါ်မူနိက နန်းကြိုးကလေးကိစ္စကို မသိ
ချင်ဘဲနေ၍ ဖြတ်တောက်ခြင်းကိစ္စကိုလည်း စိတ်မဝင်စားချေ။
ထို့ကြောင့်ပင် ရွှေစာသည် ဇံသီးကို အဖော်ပြု၍ ကိုထောပတ်နှင့်
သွားရောက်တွေ့ဆုံလေသည်။ ရွှေစာတို့ပြောသမျှကို သိရသောအ
ခါ ကိုထောပတ်သည် စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပြန်၍ပြော၏။

“ဟာ. . သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒီလူဟာ နဂါးရင်လည်းဖြစ်ရ
မယ်၊ ဘီလူးရင်လည်းဖြစ်ရမယ်၊ ညညကျ မအော်ဘူးလား”

“အော်တော့ မအော်ဘူး၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ဟောက်တယ်”

“အိပ်ပျော်နေရင်ကော. . . တွန့်လိမ်မသွားတတ်ဖူးလား”

“တစ်ခါတစ်ခါတော့. . အင်းလို့ သံရှည်ကြီးဆွဲပြီး လက်ကြီးနှစ်
ဖက်ကို အပေါ်ဆန့်ပြီး တွန့်လိမ်သွားတတ်တယ်။ ဒါအညောင်းဆန့်
တာမဟုတ်ဖူးလား”

“ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ. . သူ့ရုပ်လက္ခဏာ
ကို ကြည့်ပြီးမှ ပြောလို့ရမှာ၊ ဒူးခေါင်းမှာအကြေးခွံတွေလို သဏ္ဍာန်ပါ
ရင် နဂါးပဲ။ မျက်လုံးဒေါင့်မှာ သွေးနီရောင်ပိုလျှမ်းရင် ဘီလူးပဲ။
ဒါဟာ လူတိုင်းကကြည့်တတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် လာကြည့်
မှရမှာ”

ထို့နောက် များမကြာမီ မောင်ဒိုးထင်းတိုက်ရာမှ ပြန်ရောက်
လာမည့်ရက်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ဝီရိယကောင်းသော ထိုထောပတ်
သည် ထိုနေ့ နေလယ်စောင်းအချိန်လောက်တွင် ရွှေစာတို့၏အိမ်သို့
မယောင်မလည်နှင့် ရောက်ခဲ့၏။ ဝင်းခြံဝမှ ယောင်ပေယောင်ပေ
နှင့်ခြံထဲသို့ ဝင်လာလေရာ သူ၏ယောင်ပေ ယောင်ပေလုပ်မှု
ကြောင့် မောင်ဒိုးမွေးထားသော အောင်နက်ခေါ် ခွေးကြီးသည်

ပြေးလာလေတော့၏။

“ဟယ်. . နင် ခွေးမသားစစ်စစ်ပဲ၊ ထွက်. . သွား၊ သွားလဟာ”
ကိုထောပတ်က လက်ကားယား ခြေကားယားနှင့် ခွေးကို
အတင်းမောင်းထုတ်၏။ သူလွယ်ထားသော လွယ်အိတ်ကြီးကလည်း
သူ့ကိုယ်လှုပ်ရမ်းသည်နှင့်အမျှ လွဲလိုက်ရမ်းလိုက်ဖြစ်နေလေရာ
အောင်နက်မှာ ပို၍ မျက်စိနောက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ‘ဝူး. . ဝုတ်. . ဝုတ်’ဟု တစ်ချက်ဟောင်ကာ ကိုက်
တော့မည်ကဲ့သို့ ထိုး၍ဝင်လာလေ၏။ ဤတွင် ကိုထောပတ်မှာ
ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ နီးရာမာလကာပင်ပေါ် တက်ပြေးရတော့
သည်။

မလကာပင်ကား-သိပ်မြင့်လှသည်မဟုတ်ချေ။ ထိပ်ဖျားမှာ လူ
တစ်ရပ်ခွဲစာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုထောပတ်က သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း
ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ရာတွင် အကိုင်းမှာ အိ၍ ညွတ်ပဲ့ကြီး
ဖြစ်သွား၏။ ထိုအခါ အောက်က အောင်နက်သည် ‘လူကိုမကိုက်ရ
လျှင် ကြုံရာကိုကိုက်မည်’ဟူသော သဘောဖြင့်တွဲရရွဲကျပြီး လွဲရမ်း
နေသော လွယ်အိတ်ကြီးကို ခုန်၍ဟပ်တော့၏။ လွယ်အိတ်၏
အောက်စွန်းတစ်ခုကို စွဲစွဲမြဲမြဲဟပ်မိလေရာ အောင်နက်မြေကြီးပေါ်
ပြန်ကျသောအခါ လွယ်အိတ်ကနေကိုင်၍ ဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား
သဖြင့် မာလကာကိုင်းကြီးမှာထပ်၍ညွတ်သွား၏။

ကိုထောပတ်မှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် အပေါ်က
အကိုင်းကို လက်နှက်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ကာ မတ်တပ်ရပ်ရန်ကြိုးစား
ပြီး အတင်းထ၏။ သူက အတင်းရပ်သဖြင့် လွယ်အိတ်ကြီးပါ မြင့်
တက်လာလေရာ မလွတ်တမ်းကိုက်ထားသော အောင်နက်မှာ ယက်

ကန်ယက်ကန်နှင့် မြေကြီးပေါ်မှကြွ၍ တန်းလန်းကြီးပါလာသည်။

သို့သော် အောင်နက်၏ အလေးချိန်ကြောင့် ကိုထောပတ် နင်း ထားသောမာလကာကိုင်းမှာ ပို၍ အိပြီး အောင်နက်၏ခြေထောက် များ မြေနှင့်ပြန်ထိသွား၏။ လက်နှစ်ဖက်ကမူ လေထဲတွင်တန်းလန်း ဖြစ်လျက် ပါးစပ်က ကိုက်ထားသေး၏။

တစ်ဖန် ကိုထောပတ်က မတ်တပ်ရပ်ရန်ကြိုစားပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အောင်နက်မှာလည်း မြေကြီးပေါ်က စွေခနဲမြောက် တက်သွားလိုက်၊ တစ်ဖန်ပြန်၍ ခြေထောက်မိလိုက်နှင့် ဖြစ်နေစဉ် အိပဲ့ အိပဲ့ဖြစ်နေသော မာလကာကိုင်းမှာ အရင်းနားက ဂျတ်ခနဲ မြည်၍ ကျိုးကျလေတော့၏။

ကိုထောပတ်မှာလည်း မြေကြီးပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲပြုတ်ကျလေရာ၊ ဖုန်များမှာ ထောင်းခနဲထသွားသဖြင့် အောင်နက်သည်လန်၍ လွယ် အိတ်ကို လွှတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နောက်သို့ အတင်းဆုတ်ပြေး ၏။

တစ်ကိုယ်လုံးဖုံတွေပေနေသော ကိုထောပတ်သည် သူ့လဲကျနေ စဉ် အောင်နက်က ဝင်ဆွဲမည်ကြောက်၍ ကပျာကယာမုဆိုးထိုင် ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ရုပ်နှင့်လုပ်ပုံကိုမြင်သော် အောင်နက်မှာ ပို၍ အလန့်တကြားဖြစ်သွားကာ အတင်းဟောင်လေတော့သည်။ သို့ သော် အနားသို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းတော့ မပြုချေ။

ခွေးဟောင်သံကြား၍ ဒေါ်မှုန်ထွက်လာပြီး အောင်နက်ကို မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်မှ ကိုထောပတ်မှာ စိတ်အေးသွားပြီး မတ်တပ် ထလိုက်၏။ ထိုအခိုက်တွင် မောင်ဒိုးလည်း ရောက်လာလေတော့ သည်။

“ကိုခိုးဆိုတာ ခင်ဗျားလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်ပဲ၊ ဒီတော့ ကျေးဇူးဆပ်ရမယ်”

“ကျွန်တော်က ဘာကျေးဇူးတွေများ ခင်ဗျားကိုပြုထားဖူးလို့လဲ”

“ခွေးရန်က ကယ်တာလေ . . ။ ခင်ဗျားသာ ခွေးကိုမောင်းမထုတ်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်အသက် သေချင်သေသွားနိုင်တယ်”

ထိုအခါ . . ဒေါ်မူန့်က ဝင်၍ပြော၏။

“ဟဲ့ . . ခွေးမောင်းထုတ်တာက ငါပါလကွဲ့”

“ဟင် . . ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ဒီက ကိုခိုးကို ကျေးဇူးဆပ်ရမှာပဲလေ . . ၊ သူကဒီအိမ်မှာ ဦးစီးဦးဆောင် ပြုနေတာကိုး”

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်မှာလဲ”

“ကျုပ်က ဗေဒင်ဆရာလေ”

“ဗေဒင်ဆရာကလည်း ညစ်ပတ်လှချည်လား၊ ကျွန်တော်က အရူးမှတ်လို့”

“အို . . ဒါက ခွေးရန်ကြောင့် မာလကာပင်ပေါ်တက်ပြေးတာ မာလကာကိုင်းကျိုးကျလို့ပါ၊ ကျုပ်ကျေးဇူးဆပ်မှာက ခင်ဗျားကို ဗေဒင်အလကားဟောပေးမယ် . . ”

“ဟာ . . ကျွန်တော် ဝါသနာမပါဘူး . . ”

မောင်ခိုးက အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။ ကိုထောပတ်က ဇွတ်ပင် ‘ဝါသနာမပါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ အတင်းဟောရမှာပဲ’ဟု ပြော၍ နောက်က လိုက်ဝင်လာလေသည်။

အိမ်ထဲသို့ရောက်သောအခါ မောင်ဒိုးသည် မောမောနှင့် ဖျာပေါ်တွင်လဲလျောင်းနေလေသည်။ ကိုထောပတ်ကား မျက်နှာချိုသွေးကာ မောင်ဒိုး၏အနားသို့ လာရောက်ထိုင်၏။

ခဏကြာအောင်တော့ သူ့စောင့်ပါသေးသည်။ သို့သော် ဤသို့ ထိုင်စောင့်နေ၍တော့ မောင်ဒိုး၏ဒူးခေါင်းကို မြင်ရမည်မဟုတ်ဟု တွေးမိသည်။

“ကိုဒိုး-လာဗျာ၊ ခြင်းခတ်ရအောင်. . .”

“ကျွန်တော်. . မခတ်ချင်ဘူး၊ အမောဖြေနေတယ်”

“ခါးတောင်းကျိုက်ပါဗျ. . .”

“အော်-မခတ်ချင်ပါဘူးဆိုနေ”

“အို. . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ”

ကိုထောပတ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မောင်ဒိုး၏လုံချည်စကို အတင်းဆွဲ၍ လှန်ရာ အေးအေးလူလူနေနေသော မောင်ဒိုးမှာ မအေးလူနိုင်တော့ဘဲ ထိုးထိုးထွန်ထွန်ဖြစ်သွားရပြီး ရုန်းရင်း ကန်ရင်းနှင့် လုံချည်စကို ဆွဲ၍ဖိရလေ၏။

“ဟ. . ဘယ်လိုတုန်းဗျ၊ ဘာကြောင့် ပုဆိုးဆွဲလှန်ရတာလဲ၊ ကျုပ် ဒေါသဖြစ်လာလိမ့်မယ်နော်၊ ဟေ့လူ. . ဘာလဲဗျ”

ဆွဲရင်းလှန်ရင်း ကန်ရင်းနှင့်ပင် ကိုထောပတ်သည် မောင်ဒိုး၏ ဒူးခေါင်းကို မြင်သွားလေ၏။

သို့သော် သူလိုငါလို ဒူးခေါင်းပင်ဖြစ်သည်။

“အော်. . ခင်ဗျားမှာလည်း ဒူးခေါင်းနဲ့ပဲကိုး. . .”

“ဒူးခေါင်းနဲ့ပေါ့ဗျ၊ ဒူးခေါင်းမရှိရင် ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကွေးလို့ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျား စိတ်မှကောင်းရဲ့လား”

“ဟဲဟဲ. . ပြီးတော့ မျက်လုံး”

“ဘာဗျ. . ”

“အော်. . ခင်ဗျားဟာ မျက်လုံးမျက်ခုံး တော်တော်လှတယ်လို့ ပြောတပါ. . ”

“ကျွန်တော် မြောက်ပင့်ပြောတာ မကြိုက်ပါဘူး. . ”

မောင်ဒိုးသည် မျက်လုံးများကိုပြန်ပိတ်၍ မှိန်းနေပြန်၏။ ကိုထောပတ်သည် ခဏတော့ စောင့်သေး၏။ သို့သော် ဤသို့ထိုင်စောင့်နေခြင်းဖြင့် အကျိုးမထူး။ ဒူးခေါင်းတုန်းကလိုပင် အတင်းလုပ်မှ ရတော့မည်ဟု ကြံမိသည်။

“အောင်မယ်. . အပေါ်ကထုတ်မှာ တောက်တဲ့ကြီးပါလား”

“အော်သံ မကြားပါဘူးဗျာ”

“အလို-ဟိုပင့်ကူက ရွှေရောင်လေးပါလား. . ”

“နေရောင်နေပြောက်ကြောင့် ခင်ဗျား မျက်စိမှားတာပါ”

မောင်ဒိုးက မျက်လုံးများကို မဖွင့်ဘဲ စိတ်ကူးဖြင့် ပြန်ပြောနေသည်။

“ကဲကွာ-ကဲကွာ . . ”

ကိုထောပတ်သည် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ မောင်ဒိုး၏မျက်လုံးများကို အတင်းဖြုတ်ကြည့်လေတော့ရာ စောစောကလိုပင် မောင်ဒိုးမှာ ရုန်းရကန်ရပြန်လေ၏။

“ဟေ့လူ-ဘာလဲဗျ၊ သွား. . ”

မောင်ဒိုး၏မျက်စိများကို ကိုထောပတ်မြင်သွားပါပြီ၊ သို့သော် ဘာမျှမထူးခြားချေ။

“အော်. . ခင်ဗျားကလည်း မျက်စိတွေနဲ့ပဲကိုး”

“ဘာလဲဗျ-မျက်စိမပါရအောင် ကျုပ်က အကန်းလားဗျ၊ အကန်းဆို ဘယ့်နှယ် ထင်းတိုက်နိုင်မှာလဲ၊ သွားဗျာ-သွား”

ထိုအခိုက်တွင် မလှမ်းမကမ်းမှထိုင်၍ အကဲခတ်နေသာ ဒေါ်မူန်သည် မနေနိုင်တော့ဘဲ ထလလေတော့၏။

“ဟဲ့-ဗေဒင်ဆရာ၊ အခုပြန်ချင်ပြန်၊ မပြန်ရင် မောင်ရင့်ကို ကျုပ်ခုံဖိနပ်နဲ့ လာဘ်တင်မိလိမ့်မယ်..”

“အော် ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလိုဆိုတော့လဲပြန်ရမှာပေါ့..”

“ဘယ့်နှယ်တော်၊ ကျေးဇူးဆပ်မယ်ဆိုလို့ ဘယ်လိုဆပ်မလဲမှတ်တယ်။ ပုဆိုးဆွဲလှန်လား လှန်ရဲ့၊ မျက်လုံးတွေ နှိုက်လားနှိုက်ရဲ့၊ ဒူးခေါင်းနဲ့၊ မျက်လုံးနဲ့၊ ဗေဒင်နဲ့ဘာဆိုင်သလဲ၊ ကျေးဇူးဆပ်တာနဲ့ ပိုပြီး ဘာဆိုင်လဲ၊ တယ်လေ-ပြောရင်းက ရိုက်ချင်လာပြီ..”

ကိုထောပတ် ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွား၍ ဒေါ်မူန်၏လက်ကို မတွေ့လိုက်ရတော့ချေ။ ရွှေစာ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ဒေါ်မူန် ပြောပြ၍ အကြောင်းစုံသိရသော်လည်း သူ့အနေဖြင့် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲနေလိုက်သည်။

နောက်များမကြာမီ ရွှေစာနှင့် မံသီးတို့ စကားစပ်မိပြန်လေသည်။

“ဟဲ့ရွှေစာ-အရှေ့ပိုင်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာသိုက်ဆရာကြီး တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်တဲ့တော့”

“အဲဒါ ငါနဲ့ဘာဆိုင်သတုန်း ဖံသီးရဲ့”

“အော်.. ညည်းယောက်ျားအကြောင်း ပြောကြည့်ပေါ့၊ သူက သိုက်ထဲကလာသလားမှမသိတာ၊ ဒါကြောင့် ဒီနန်းကြီးကလေးကို ဖြတ်လိုက်ရင် သူဟာ သိုက်ထဲကို ပြန်သွားရမယ်ထင်တယ်..”

မင်္ဂလာသီးပြောသောစကားများထဲတွင် စိုးရိမ်မကင်းစရာတွေ ပါဝင်နေသည်။ တွေးရင်း တွေးရင်းပင် ထိုသိုက်ဆရာကြီးသည် တန်ခိုးတွေအပြည့်အဝနှင့် သူနှင့်သူ့ယောက်ျား၏ဘေးဒုက္ခကို ကယ်တင်နိုင်သောသူကြီးပမာ ထင်မြင်လာသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရွှေစာသည် မင်္ဂလာသီးနှင့်အတူ သိုက်ဆရာကြီးဆရာပွန်း၏ရှေ့မှောက်တွင် ရောက်နေကြရလေ၏။

“အဲ. . နင်တို့ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် သေချာပါပြီလေ၊ ဒီသူငယ်ဟာ သိုက်ထဲကလာတဲ့ ဥစ္စာစောင့်ဝင်စားတဲ့လူပဲ၊ ငါနဲ့အချိန်မီတွေ့လို့သာပေါ့၊ မတွေ့မှားမတွေ့ရင်တော့လား ဒုက္ခပဲ. . ဒုက္ခပဲ၊ ကောင်းပြီလေ-ငါက နင့်ယောက်ျားကို မြင်ဖူးအောင်ကြည့်ထားမယ်၊ ကျန်တာ ငါ့တာဝန်သာ ထားပေတော့”

ရွှေစာတို့လည်း ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ သိုက်ဆရာကြီးဆရာပွန်းသည် မောင်ခိုးမသိအောင် တိတ်တဆိတ်ကြည့်ထား၏။

ရက်များမကြာမီ မောင်ခိုးသည် ထင်းတိုက်ရန် လှည်းကလေးနှင့်ရွာထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ တောစပ်သို့အရောက်တွင်ပင် သိုက်ဆရာကြီးနှင့်တပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် မောင်ခိုးကို ဝိုင်းဖမ်းကြလေ၏။

မောင်ခိုးသည် ဘုမသိ၊ ဘမသိနှင့် အဖမ်းခံရသဖြင့် အတင်းရုန်းကန်ပါသော်လည်း သုံးယောက်နှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် အဖမ်းခံရတော့သည်။ ဆရာပွန်းတို့လူသိုက်သည် တောထဲရှိတစ်နေရာတွင်ရှိသော သစ်ပင်ကြီး၌ မောင်ခိုးကိုကြိုးများဖြင့်ချည်နှောင်ကြလေတော့၏။

ထို့နောက် ဆရာပွန်းသည် မောင်ခိုး၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲ

ဆေးကြိမ်လုံးနှင့်ထိုးပြ၏။

“ဟေ့ကောင်၊ မှန်မှန်ပြော၊ ဒါ ဘာလဲ. .”

“ဒါ. . နန်းကြိုးကလေးပေါ့”

“မင်းမှန်မှန်မပြောဘူးလား”

“မှန်မှန်ပြောတာပဲဗျ၊ ဒါ နန်းကြိုးကလေးပဲ၊ ဘာလဲ. . ခင်ဗျား က ဒါကို ပိုက်ဆံကြိုးမှတ်နေလို့လား”

“တယ်. . ငါရိုက်လိုက်ရ၊ ပြောစမ်း. . မင်းဟာ ဥစ္စာစောင့် မဟုတ်ဖူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ. . လိမ်အုံးကွာ၊ လိမ်အုံးကွာ”

ဆရာပွန်းက လက်ထဲက ကြိမ်လုံးကြီးနှင့် လွဲ၍လွဲ၍ နှစ်ချက် သုံးချက်ခန့်ရိုက်လေ၏။

“ဟေ့လူကြီး. . နာတယ်ဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့ကျုပ်ကို ရိုက်နေရတာလဲ”

“မင်း မှန်မှန်မပြောလို့ ရိုက်တာကွ. .”

“ကျုပ်ပြောတာတွေဟာ အမှန်ကြီးပဲ. .”

“ဘာမှန်ရမှာလဲ၊ မင်းဟာ ဥစ္စာစောင့်မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ. . မဟုတ်အုံးနဲ့ကွာ. . မဟုတ်အုံးနဲ့ကွာ. .”

“အို. . ဘယ်လိုလဲဗျ၊ သောက်ရမ်းပဲရိုက်နေရသလား၊ ခင်ဗျား ဟာ ကျုပ်ရဲ့အဖေလည်းမဟုတ်၊ ဆရာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဘာလုပ် နင်းကန်ရိုက်နေရတာလဲ။ သတ္တိရှိရင် ကျုပ်ကို ကြိုးဖြေပေးလေ။ ကောင်းကောင်းကြီးခင်ဗျားကို နားရင်းရိုက်ပစ်လိုက်မယ်. .”

“မင်း စကားတွေတော့ အများကြီးပြောတတ်သလားကွ၊ ငါမေး

တာတော့ မဖြေဘူးလား၊ မဖြေမချင်း မင်းကို ငါရိုက်နေရမှာဘဲ၊ ရိုက်ရမှာက ငါ့တာဝန်၊ ဖြေရမှာက မင်းရဲ့တာဝန်ပဲ. . ကဲလေ”

မောင်ဒိုးသည် ဆရာပွန်း၏စကားများကို တွေ့ပြီး နားထောင်နေလေ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဘာလုပ်ရကောင်းမည်လဲဟု အကြံယူနေသည်။ မောင်ဒိုးငြိမ်၍တွေဝေစဉ်းစားနေသည်ကိုမြင်သော် ဆရာပွန်းက မောင်ဒိုးသည် ဝန်ခံ၍ မိမိ၏အလိုသို့လိုက်တော့မည်ဟုထင်၍ ဝမ်းသာလာ၏။

“ပြောစမ်းငါ့လူရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အသားကို အနာခံချင်ရတာလဲ၊ ဒါဟာ ရိုးရိုးကြိမ်လုံးမဟုတ်ဖူးကွ၊ ဆေးကြိမ်လုံးပဲ”

“အော်. . ခင်ဗျားတို့က ဆေးသုတ်ရင် ကြိမ်လုံးနဲ့သုတ်သလား”

“ဟဲဟဲ. . မင်းက ရယ်စရာပြောတာကိုး၊ ကဲပါကွာ-ငါမေးတာဖြေမယ်မဟုတ်လား. . ဟင်”

“ဖြေမယ်. . ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ. . ”

“ဆရာပွန်းဆိုတာပေါ့ကွ”

“ဘာလုပ်စားတုန်း”

“ဥစ္စာသိုက်တူးတဲ့. . သိုက်ဆရာလေကွ”

“ခင်ဗျားမှာ မိန်းမတွေ၊ သားသမီးတွေ မရှိဘူးလား”

မရှိဘူးကွ၊ ငါက ပညာနောက်ပဲ လိုက်နေတာ”

“သိုက်ကို ရှာလို့မတွေ့ရင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ထမင်းရှာစားလဲ”

“ဒါကတော့ ငါ့တပည့်တွေက ကျွေးတာပေါ့၊ အောင်မယ်. . ခွေးမသား. . နင်က ညာတာပါတေးနဲ့ ငါ့ကိုချည်းမေးနေတာကိုး၊ ငါက မေးရမှာကွ”

“မေးပါလေ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားအသက်. . ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ငါးဆယ့်ကိုးနှစ်-တယ်. . တော်ပြီ”

“တော်ရင်လည်း ကျုပ်ကို ကြိုးဖြည့်လွှတ်လေ”

“အောင်မယ်. . ဘာရမလဲ၊ နင် တော်တော် လူလည်ကျတဲ့ ကောင်၊ ကိုင်းပါ ငါမေးတာ ဖြေလဟဲ့. . ”

“ဒါဖြင့်လဲ မေးလဟဲ့”

“မင်းဟာ ဥစ္စာစောင့်မဟုတ်ဖူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

မောင်ဒိုးက ဤသို့ဖြေလိုက်ရာ ဆရာပွန်းသည် ကျေနပ်သွား သလို လက်ဝါးကြီးနှစ်ဖက်ကို အားရပါးရပွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကြိမ်လုံးကြီးလွတ်ကျသွားသဖြင့် ကပျာကယာပြန်ကောက်လိုက်ရာ မှည့်ပျော်နေသော ရဲယိုသီးကိုချော်၍ ကိုင်မိလေ၏။ ထိုအခါ ကျန် သောလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကြိမ်လုံးကိုကောက်လိုက်ပြီး ရဲယိုသီးကိုမိ သောလက်ကို နမ်းကြည့်သည်။ နံသဖြင့် မျက်နှာကြီးရှုံ့သွား၏။

“တယ်နံပါလား”

“နံမှာပေါ့-သစ်သီးပုပ်ကြီးကိုး”

“ဟေ့. . ဒါက မင်းကို ငါမေးတာမဟုတ်သေးဘူး၊ ကဲ-မေးခွန်း ဆက်မေးမယ်၊ မင်းဟာ ဥစ္စာစောင့်နော်. . ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ. . ကောင်းပါပြီ၊ မင်းရဲ့သိုက်နန်းကို ငါတို့ကို လိုက်ပြ မလား”

မောင်ဒိုးက ခေါင်းကိုညိတ်ပြ၏။ သို့ဖြစ်လေရာ ဆရာပွန်းနှင့် တပည့်နှစ်ယောက်သည်များစွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားကြပြီး

လျှင် မောင်ဒိုးကိုကြိုးဖြည်ပေး၍ သိုက်နန်းဆီသို့ ခေါ်သွားစေ၏။

မောင်ဒိုးသည် ထင်းခုတ်သမားပီပီ ဤတောကြီး၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိသူဖြစ်လေရာ ဆရာပွန်းတို့ကို တစ်နေရာသို့ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုနေရာမှ လူတစ်ရပ်စာလောက်နက်သည့်တွင်းကြီးဖြစ်၏။ တွင်းဝမှာ ငါးပေခန့်ကျယ်ဝန်းသည်။ ထိုတွင်းဝမှနေ၍ ငွေကြည့်လျှင် အောက်တွင် မဲမှောင်နေ၍ ဘာကိုမျှမမြင်ရ။ စင်စစ်သော်ကား အောက်တွင် ရေသည် ခါးလောက်ရှိ၍ သစ်ရွက်ဆွေး၊ သစ်ရွက်ပုပ်၊ သစ်သီးပုပ်၊ တိရစ္ဆာန်အသေကောင်ပုပ်များ ရှိသည်။

မောင်ဒိုးသည် တွင်းဝနားသို့ ရောက်သောအခါ တွင်းထဲသို့တစ်ချက်ငွေကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ညှိုးနှင့်တွင်းထဲသို့ တင်လိုက်လိုက်ထိုးလိုက်၏။

ထိုအခါတွင် သိုက်တွင်းမှ ပစ္စည်းများကို လိုချင်သည့်လောဘဇောတက်လျက်ရှိသော ဆရာပွန်းနှင့်တပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် လည်း တွင်း၏နှုတ်ခမ်းဝသို့လာရောက်၍ ရပ်ကာ ဘာမသိ ညာမသိနှင့် တွင်းထဲသို့ ငွေကြည့်မိကြလေတော့သည်။

ထိုအခါတွင်မှ မောင်ဒိုးသည် နှုတ်မှ 'ကဲ. ငမိုက်သားတွေ သွားကြရော့ကွာ. . သွားကြရော့ကွာ'ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သုံးယောက်သားကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖင်ကိုကန်၍ ချလိုက်လေရာ ဆရာပွန်းနှင့်တပည့်နှစ်ယောက်တို့မှာ 'အား. . အား'ဟုအော်၍ ခြေကားယား လက်ကားယားနှင့် တွင်းထဲသို့ ဂျမ်းပုံကျကုန်ကြလေတော့သည်။

မောင်ဒိုးသည် ပြုံးရယ်ရွှင်ပျစွာနှင့်အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး တစ်ရေးတမော အိပ်နေလေတော့၏။